

บทที่ 4

ผลการวิจัยและการอภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะทางสังคมสำหรับนักเรียนออทิสติกในโรงเรียนเรียนร่วมระดับมัธยมศึกษา โดยใช้เรื่องราวทางสังคมนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหาของนักเรียนออทิสติก เพื่อพัฒนาเรื่องราวทางสังคมสำหรับนักเรียนออทิสติก และศึกษาผลของการใช้เรื่องราวทางสังคมสำหรับนักเรียนออทิสติกระดับมัธยมศึกษา โดยดำเนินการวิจัยแบ่งเป็น 3 ระยะ ได้แก่ 1) การศึกษาทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหา 2) การพัฒนาเรื่องราวทางสังคม และ 3) การศึกษาผลการใช้เรื่องราวทางสังคม ได้ผลการวิจัยนำเสนอ ดังต่อไปนี้

1. การวิจัยระยะที่ 1 การศึกษาทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหา

1.1 ผลการวิจัย

แบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนออทิสติกระดับมัธยมศึกษา

ส่วนที่ 2 ทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหาของนักเรียนออทิสติกระดับมัธยมศึกษา

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนเป้าหมาย

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละนักเรียนออกทัศนศึกษาที่สำรวจจำแนกตามข้อมูลพื้นฐาน

ลักษณะนักเรียนเป้าหมาย	จำนวน (n = 11)	ร้อยละ
เพศ		
- ชาย	10	90.90
- หญิง	1	9.10
ระดับการศึกษา		
- มัธยมศึกษาปีที่ 1	5	45.45
- มัธยมศึกษาปีที่ 2	1	9.09
- มัธยมศึกษาปีที่ 3	5	45.45
โรงเรียนที่สังกัด - โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน	6	54.54
สพท.เขต 1	-	-
สพท.เขต 2	1	9.09
สพท.เขต 3	-	-
สพท.เขต 4	3	27.27
สพท.เขต 5	2	18.18
โรงเรียนที่สังกัด - โรงเรียนเอกชน	2	18.18
เอกชน เขต 1	1	9.09
เอกชน เขต 2	1	9.09
เอกชน เขต 3	-	-
เอกชน เขต 4	-	-
เอกชน เขต 5	-	-
โรงเรียนที่สังกัด - องค์การบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่น	-	-
โรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด	-	-
โรงเรียนเทศบาล	-	-
โรงเรียนที่สังกัด - มหาวิทยาลัย	3	27.27
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (มอดินแดง)	3	27.27

จากตารางที่ 4 นักเรียนออทิสติกระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดขอนแก่นที่เข้าเรียนในโรงเรียนเรียนร่วม ปีการศึกษา 2551 จำนวน 11 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศชายจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 90.90 กำลังศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 โดยศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 และระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นจำนวนระดับละ 5 คน คิดเป็นร้อยละ 45.45 ในแต่ละระดับ และส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 54.54

ส่วนที่ 2 ทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหาของนักเรียนออทิสติกชั้นมัธยมศึกษา

ผลการสำรวจทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหาของนักเรียน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการควบคุมตนเอง ด้านการสื่อความหมายกับบุคคลอื่น และด้านการทำงานร่วมกับบุคคลอื่นดังนี้

ตารางที่ 5 จำนวนร้อยละของทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหาด้านการควบคุมตนเอง

ทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกด้านการควบคุมตนเอง	ร้อยละ
การรอคอย	
เมื่อต้องรอคอยนักเรียนจะแสดงพฤติกรรม ดังต่อไปนี้	
1.1 ทำร้ายผู้อื่น	27.00
1.2 ลูกเดินไปที่อื่น	67.00
1.3 ไม่เข้าร่วมกิจกรรม	61.00
1.4 นั่งรวมกลุ่มแต่ไม่ทำกิจกรรม	72.00
1.5 ไม่รอคอยให้ถึงลำดับตน ยื้อแย่งเพื่อให้เป็นลำดับที่ 1	51.00
1.6 เดินไปมาขณะที่ผู้อื่นทำกิจกรรม	39.00
การปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือข้อตกลง	
เมื่อต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือข้อตกลงที่กำหนด นักเรียนจะแสดงพฤติกรรม ดังต่อไปนี้	
1.7 ทำสิ่งที่ตนเองสนใจในขณะที่ต้องปฏิบัติกิจกรรมอื่น	54.00
1.8 ไม่ฟังและไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง หรือข้อตกลงที่กำหนด	30.00
1.9 ไม่เริ่มต้นทำงานที่ได้รับมอบหมายตามกำหนดเวลา	64.00
1.10 ใช้เวลามากหรือน้อยเกินไปในการทำกิจกรรมแต่ละกิจกรรม	79.00
1.11 เลิกกิจกรรมไม่ตรงเวลา	67.00
1.12 แยกตัวออกจากกลุ่ม	63.00
1.13 ไม่ยืดหยุ่น ยึดติดตามกฎระเบียบมากเกินไป	36.00
1.14 ต่อรองการปฏิบัติตามกฎระเบียบและข้อตกลงที่กำหนด	42.00

ตารางที่ 5 จำนวนร้อยละของทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหาด้านการควบคุมตนเอง (ต่อ)

ทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกด้านการควบคุมตนเอง	ร้อยละ
การแสดงออกทางอารมณ์	
นักเรียนจะแสดงออกทางอารมณ์ ดังนี้	
1.15 โมโห หรือก้าวร้าว เมื่อถูกเพื่อนล้อเลียน	42.00
1.16 แสดงอาการ โมโห โทโส หรืออาการเศร้าสร้อยโดยไม่มีเหตุผล	61.00
1.17 แสดงอาการเศร้าหรือคับข้องใจเมื่อผู้อื่น ไม่สนใจในสิ่งที่นักเรียนต้องการ	82.00
1.18 แสดงออกโดยใช้กำลัง เช่น ตีเพื่อนเมื่อรู้สึก โกรธ	51.00
1.19 ไม่แสดงออกโดยใช้คำพูด เช่น บอกเพื่อนว่าโกรธ	61.00
1.20 แสดงออกโดยใช้ท่าทาง เช่น ทำท่ากระพริบกระพริบ	54.00
1.21 แสดงออกโดยใช้เสียงเอะอะ โวยวาย	51.00
การแสดงออกทางสังคม	
เมื่อนักเรียนอยู่ในห้องเรียนรวม นักเรียนจะแสดงพฤติกรรมดังนี้	
1.22 ลูกวิ่งไปมาหรือนอนกลิ้งบนพื้น ในขณะที่ผู้อื่นนั่งเรียนอยู่กับที่	45.00
1.23 พุดสอตแทรกขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุในขณะที่ผู้อื่นฟังครูสอน	54.00
1.24 วิ่งออกไปนอกห้องเรียนโดยไม่มีการบอกกล่าว	48.00
1.25 กระตุ้นตนเองรบกวนเพื่อนข้าง ๆ เช่น สะบัดข้อมือ เล่น ปั่นวัตถุต่าง ๆ เล่น	33.00
1.26 นั่งเหม่อลอย	39.00
1.27 ไม่ตอบสนองต่อวิธีการเรียนการสอน	39.00
1.28 ยึดติดกับเวลาในการทำกิจกรรม เช่น ไม่ยอมรับการเปลี่ยนแปลงตารางเรียนโดยไม่แจ้งล่วงหน้า	30.00
1.29 ต่อรองในการทำกิจกรรม	51.00

จากตารางที่ 5 พบว่า นักเรียนออทิสติกมีปัญหาทักษะทางสังคมด้านการควบคุมตนเอง โดยมีปัญหามากที่สุดในทักษะย่อยการแสดงออกทางอารมณ์ คิดเป็นร้อยละ 82.00 รองลงมาคือทักษะย่อยการปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือข้อตกลงคิดเป็นร้อยละ 79.00 ทักษะย่อยการรอคอยคิดเป็นร้อยละ 67.00 และทักษะย่อยการแสดงออกทางสังคมคิดเป็นร้อยละ 64.00 ตามลำดับ โดยรายละเอียดทักษะย่อยมีดังนี้ ทักษะย่อยการรอคอยที่มีปัญหามากที่สุดคือ การนั่งรวมกลุ่มแต่ไม่ทำกิจกรรมเมื่อต้องรอคอย คิดเป็นร้อยละ 72.00 ส่วนทักษะย่อยการปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือข้อตกลงที่มีปัญหามากที่สุดคือ การใช้เวลามากหรือน้อยเกินไปในการทำกิจกรรม แต่ละกิจกรรม คิดเป็นร้อยละ 79.00 สำหรับทักษะย่อยการแสดงออกทางอารมณ์ มีปัญหามากที่สุดคือ การแสดงอาการเศร้าหรือคับข้องใจเมื่อผู้อื่น ไม่สนใจในสิ่งที่นักเรียนต้องการ คิดเป็นร้อยละ 82.00 และสำหรับทักษะย่อยการแสดงออกทางสังคม มีปัญหามากที่สุดคือ การพุดสอตแทรกขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุในขณะที่ผู้อื่นฟังครูสอน คิดเป็นร้อยละ 54.00

ตารางที่ 6 จำนวนร้อยละของทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหาด้านการสื่อความหมายกับบุคคลอื่น

ทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกด้านการสื่อความหมายกับบุคคลอื่น	ร้อยละ
การสร้างสัมพันธภาพผู้อื่น	
ในการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น นักเรียนมักมีพฤติกรรม ดังต่อไปนี้	
2.1 ไม่มองหน้าหรือสบตาคนอื่น	42.00
2.2 ไม่แสดงกริยาหรือพูดทักทายคนอื่นก่อน	42.00
2.3 ไม่แนะนำตนเองต่อผู้อื่น	72.00
2.4 ไม่แสดงท่าทีว่ามีคนอื่นร่วมอยู่ด้วย	48.00
2.5 ผู้อื่นถามก็ไม่ตอบ	36.00
2.6 พูดโดยไม่สนใจผู้ฟัง พูดสวนคนอื่น พูดเรื่องเดิม ๆ ที่ตนสนใจซ้ำ ๆ	45.00
2.7 ไม่มีสัมพันธภาพกับคนใกล้ชิด	27.00
2.8 ไม่เล่นกับเด็กวัยใกล้เคียงกัน แม้ผู้ใหญ่เป็นผู้ชักชวน	67.00
2.9 ไม่เล่นกับกลุ่มเด็กวัยใกล้เคียงหรือวัยเดียวกัน	39.00
2.10 ยืนดูผู้อื่นเล่นและหยอกล้อกัน โดยไม่เข้าไปร่วมวงหรือมีส่วนร่วม	88.00
2.11 ไม่นั่งทานข้าวกลางวันร่วมกับเพื่อน ๆ	33.00
2.12 ไม่พูดขอบคุณเมื่อผู้อื่นช่วยเหลือ หรือเมื่อมีคนชมเชย	33.00
2.13 ทำกิจกรรม หรือเล่นคนเดียวในเวลาว่างหรือเวลาพักกลางวัน	88.00
2.14 ตอบและถามคำถามเป็นรูปแบบที่ซ้ำ ๆ	24.00
2.15 ชอบพูดแทรกหรือเปลี่ยนเรื่องพูด เมื่อถูกถามแล้วไม่สามารถตอบได้	57.00
การสื่อสารทางภาษาหรือทางสัญลักษณ์	
ในการสื่อสารกับผู้อื่นทั้งการใช้คำพูดหรือท่าทาง นักเรียนมักมีพฤติกรรม ดังต่อไปนี้	
2.16 ใช้กริยาอาการ หรือคำเพื่อสื่อสารให้ได้สิ่งที่ต้องการไม่ได้	36.00
2.17 ร่วมสนทนากับผู้อื่นในหัวข้อที่กำหนดขึ้นไม่ได้	39.00
2.18 เลียนแบบอากัปกริยาอาการจริงที่ผู้อื่นแสดงให้ดูไม่ได้	33.00
2.19 ไม่มีจินตนาการในการแสดงบทบาทสมมติ	54.00
2.20 แสดงบทบาทสมมติหลายบทบาทไม่ได้ แม้ได้รับการชี้แนะ	51.00
การรับรู้ทางอารมณ์ของผู้อื่น	
2.21 ไม่รับรู้อารมณ์ของผู้อื่น เช่น เข้าไปแย่งเพื่อนในขณะที่เพื่อนกำลังโกรธหรือเศร้า / พูดเรื่องเศร้าขณะที่เพื่อนกำลังสนุก	39.00
2.22 ไม่พูดปลอบหรือให้กำลังใจเพื่อนเมื่อเพื่อนเศร้า	70.00
2.23 ไม่แสดงความยินดีกับเพื่อนเมื่อเพื่อนทำดี เช่น ไม่ปรบมือแสดงความยินดีเมื่อเพื่อนตอบคำถามถูก	48.00

ตารางที่ 6 จำนวนร้อยละของทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหาด้านการสื่อความหมายกับบุคคลอื่น (ต่อ)

ทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกด้านการสื่อความหมายกับบุคคลอื่น	ร้อยละ
การรับรู้ทางสังคม	
2.24 ไม่หลบหลีกอันตรายที่เกิดขึ้น เช่น ไม่หลบหลีกเมื่อเห็นสิ่งของกำลังหล่นใส่ตน หรือ ไม่หลบหลีกเมื่อมีเพื่อนกำลังวิ่งมาทางตนเอง	33.00
2.25 เดินเข้าหาอันตรายที่จะเกิดขึ้น เช่น เดินเข้าหากลุ่มคนที่ชกตีกัน	36.00

จากตารางที่ 6 พบว่า นักเรียนออทิสติกมีปัญหาทักษะทางสังคมด้านการสื่อความหมายกับผู้อื่น โดยมีปัญหามากที่สุดในทักษะย่อยการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น คิดเป็นร้อยละ 88.00 รองลงมาคือทักษะย่อยการรับรู้อารมณ์ของผู้อื่น คิดเป็นร้อยละ 70.00 ทักษะย่อยการสื่อสารทางภาษาหรือทางสัญลักษณ์ คิดเป็นร้อยละ 54.00 และทักษะย่อยการรับรู้ทางสังคมคิดเป็นร้อยละ 36.00 ตามลำดับ โดยรายละเอียดทักษะย่อยมีดังนี้ ทักษะย่อยการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นมีปัญหามากที่สุดคือ การยืนดูผู้อื่นเล่นและหยอกล้อกัน โดยไม่เข้าไปร่วมวงหรือมีส่วนร่วม และการทำกิจกรรม หรือเล่นคนเดียวในเวลาว่างหรือเวลาพักกลางวัน เท่ากันคือ คิดเป็นร้อยละ 88.00 ส่วนทักษะย่อยการสื่อสารทางภาษาหรือทางสัญลักษณ์มีปัญหาที่สุดคือ การไม่มีจินตนาการในการแสดงบทบาทสมมติ คิดเป็นร้อยละ 54.00 สำหรับทักษะย่อยการรับรู้ทางอารมณ์ของผู้อื่นมีปัญหาที่สุดคือ การไม่พูดปลอบหรือให้กำลังใจเพื่อนเมื่อเพื่อนเศร้า คิดเป็นร้อยละ 70.00 และทักษะย่อยการรับรู้ทางสังคมมีปัญหาที่สุดคือ เดินเข้าหาอันตรายที่จะเกิดขึ้น เช่น เดินเข้าหากลุ่มคนที่ชกตีกัน คิดเป็นร้อยละ 36.00

ตารางที่ 7 จำนวนร้อยละของทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหาด้านการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น

ทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกด้านการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น	ร้อยละ
การแบ่งปัน	
3.1 ไม่กล่าวข่มขู่และขบถในกรณีหิบบของผู้อื่นไปใช้	51.00
3.2 เพิกเฉยเมื่อเพื่อนขอความช่วยเหลือ แม้ว่าความช่วยเหลือนั้นตนเองทำได้	51.00
3.3 เมื่อนักเรียนต้องการความช่วยเหลือ ขอความช่วยเหลือ ไม่ได้	36.00
3.4 เพื่อนหิบบข่มขู่สิ่งของก็ไม่ให้	9.00
การทำตามคำแนะนำ	
3.5 โมโหเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงกิจกรรมโดยไม่ได้บอกล่วงหน้า	48.00
3.6 ไม่เป็นผู้เริ่มลงมือทำ หรือนำกิจกรรมให้ผู้อื่นทำตาม	48.00
3.7 ทำตามผู้นำแนะนำไม่ได้	18.00
3.8 ไม่รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ได้เถียงไม่ปฏิบัติตาม	33.00
การทำงานเป็นกลุ่ม	
เมื่อนักเรียนต้องปฏิบัติงาน หรือทำกิจกรรมเป็นกลุ่มกับเพื่อน นักเรียนจะแสดงพฤติกรรมดังนี้	
3.9 นั่งเฉย ๆ ไม่สนใจอะไร ในขณะที่เพื่อนชักชวน	30.00
3.10 หนีออกจากกลุ่มไปอยู่คนเดียว	33.00
3.11 ไม่รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น	39.00
3.12 สนใจเฉพาะความคิดเห็นของตนเอง	45.00
3.13 ไม่มีส่วนร่วมในการทำงานร่วมกับกลุ่ม เช่น ไม่แสดงความคิดเห็น ไม่ทำงานตามที่ได้รับ	36.00
มอพบมย	

จากตารางที่ 7 พบว่า นักเรียนออทิสติกมีปัญหาทักษะทางสังคมด้านการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น โดยมีปัญหามากที่สุดในทักษะย่อยการแบ่งปัน คิดเป็นร้อยละ 51.00 รองลงมาคือทักษะย่อยการทำตามคำแนะนำ คิดเป็นร้อยละ 48.00 และทักษะย่อยการทำงานเป็นกลุ่มคิดเป็นร้อยละ 45.00 ตามลำดับ โดยรายละเอียดทักษะย่อย มีดังนี้ ทักษะย่อยการแบ่งปันมีปัญหามากที่สุดคือ การไม่กล่าวข่มขู่และขบถในกรณีหิบบของผู้อื่นไปใช้และการเพิกเฉยเมื่อเพื่อนขอความช่วยเหลือ แม้ว่าความช่วยเหลือนั้นตนเองทำได้ เท่ากันคิดเป็นร้อยละ 51.00 ทักษะย่อยการทำตามคำแนะนำมีปัญหามากที่สุดคือ การโมโหเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงกิจกรรมโดยไม่ได้บอกล่วงหน้า และไม่เป็นผู้เริ่มลงมือทำ หรือนำกิจกรรมให้ผู้อื่นทำตาม เท่ากันคิดเป็นร้อยละ 48.00 และทักษะย่อยการทำงานเป็นกลุ่ม มีปัญหามากที่สุดคือ การสนใจเฉพาะความคิดเห็นของตนเอง คิดเป็นร้อยละ 45.00

1.2 การอภิปรายผล

จากการสำรวจทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหา พบว่า พฤติกรรมที่เป็นปัญหามากที่สุดของนักเรียน ออทิสติกระดับมัธยมศึกษาในแต่ละทักษะย่อยของทักษะทางสังคมที่มีปัญหาที่สุด มีดังต่อไปนี้ ด้านการควบคุมตนเอง ได้แก่ พฤติกรรมการนั่งรวมกลุ่มแต่ไม่ทำกิจกรรม เมื่อต้องรอคอย พฤติกรรมการใช้เวลามากหรือน้อยเกินไปในการทำกิจกรรมแต่ละกิจกรรม พฤติกรรมการแสดงอาการเศร้าหรือคับข้องใจเมื่อผู้อื่นไม่สนใจในสิ่งที่นักเรียนต้องการ และพฤติกรรมการพูดสอดแทรกขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุ ในขณะที่ผู้อื่นฟังครูสอน ด้านการสื่อความหมายกับบุคคลอื่น ได้แก่ พฤติกรรมการยืนดูผู้อื่นเล่นและหยอกล้อกัน โดยไม่เข้าไปร่วมวงหรือมีส่วนร่วม พฤติกรรมการทำกิจกรรม หรือเล่นคนเดียวในเวลาว่างหรือเวลาพักกลางวัน และพฤติกรรมการไม่พูดปลอบหรือให้กำลังใจเพื่อนเมื่อเพื่อนเศร้า ด้านการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น ได้แก่ พฤติกรรมการเพิกเฉยเมื่อเพื่อนขอความช่วยเหลือ แม้ว่าความช่วยเหลือนั้นตนเองทำได้ พฤติกรรมการไม่เป็นผู้เริ่มลงมือทำ หรือนำกิจกรรมให้ผู้อื่นทำตาม และพฤติกรรมการสนใจเฉพาะความถนัดเห็นของตนเอง

ผลการศึกษาดังกล่าวนี้นี้สอดคล้องกับการศึกษาของพัชร จิวพัฒน์กุล (2549) ที่พบว่านักเรียน ออทิสติกที่เรียนอยู่ช่วงชั้นที่ 1 มีปัญหาทักษะทางสังคมด้านการควบคุมตนเอง การสื่อความหมายกับบุคคลอื่น และการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น นอกจากนี้ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของหลาย ๆ คนที่ศึกษาเกี่ยวกับทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก อาทิเช่น รุ่งนภา ทรัพย์สุพรรณ (2546) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลการใช้กิจกรรมกระตุ้นการรับรู้สึกและการเคลื่อนไหวโดยรอบครัว ที่มีต่อการแสดงพฤติกรรมซ้ำ ๆ การเล่นอย่างเหมาะสม และการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ใหญ่ของเด็กออทิสติก อายุ 11 ปี และ Jeannie et al. (2007) ได้ทำการศึกษาการฝึกทักษะทางสังคมสำหรับเด็กวัยรุ่นที่เป็นแอสเพอร์เกอร์และวัยรุ่นออทิสติกแบบไฮฟังก์ชัน ที่อายุระหว่าง 13-18 ปี ในด้านของการสื่อสารในสังคม อาทิเช่น การรับฟังผู้อื่นและการประนีประนอม ซึ่งความบกพร่องทักษะทางสังคมนั้น อาจเนื่องจากภาวะที่สมองทำงานผิดปกติทำให้มีความบกพร่องของปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction) การสื่อสารในสังคม (Social Communication) และการจินตนาการ (Imagination) ซึ่งเรียกว่า “Triad of Impairments” (The National Autistic Society, 2000; Jennifer et al., 2004) ซึ่งนักเรียนแต่ละคนมักมีความบกพร่องหลายด้านร่วมกัน และแต่ละคนก็มีความรุนแรงของโรคแตกต่างกันกับสเปกตรัม ดังนั้นจึงเรียกโรคนี้ว่า ออทิสติกสเปกตรัม (Autistic Spectrum) (เพ็ญแข ลัมศิลา, 2541; นิรมล พงษ์สุนทร, 2546; อัญชติ สารรัตน์, 2550; Jennifer et al., 2004)

อย่างไรก็ตามทักษะทางสังคมซึ่งถือว่าเป็นทักษะที่สำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยให้คนสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างปกติ ถือเป็นปัจจัยสำคัญต่อคนทุกคน ทุกเพศทุกวัย สำหรับเด็กในวัยเรียนนั้นทักษะทางสังคมมีผลต่อเด็กค่อนข้างมากเช่นกัน ดังเช่นการศึกษาของ Sherry (1990) ได้ศึกษาผลกระทบที่มีต่อทักษะทางสังคมเนื่องจากความสำเร็จและความล้มเหลวในกลุ่มที่มีสถานะและไม่มีสถานะทางสังคม โดยแบ่งสถานะทางสังคมเป็น 4 กลุ่ม คือกลุ่มที่ประสบความสำเร็จในสังคม กลุ่มไม่ประสบความสำเร็จในสังคม กลุ่มที่ล้มเหลวทางสังคม และกลุ่มที่ไม่ล้มเหลวทางสังคม ผลการวิจัยพบว่าระดับของทักษะทางสังคมส่งผลกระทบต่อความเข้าใจเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคมและคาดว่าบุคคลที่มีทักษะทางสังคมสูง เนื่องมาจากผลของสังคมทางบวกจากภายใน คือมีความมั่นคง มีปัจจัยที่ควบคุมได้ ขณะที่กลุ่มที่มีทักษะทางสังคมต่ำ เนื่องมาจากผลของสังคมภายนอกและภายในมีสาเหตุมาจากทักษะทางสังคม สถานะทางสังคมและผลของสถานะทางสังคม นอกจากนี้ทักษะทางสังคมยังมีผลต่อเด็กทำให้อยู่ร่วมกันได้ในโรงเรียน และส่งผลให้เด็กสามารถเรียนรู้ในสังคมการศึกษาได้ปกติสุขเป็นดังที่มีผู้ศึกษาทักษะทาง

สังคมของนักเรียนไว้ เช่น ปาริชาติ โชคพิพัฒน์ (2538) ที่ได้ศึกษาการเปรียบเทียบทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้านความสามารถในการทำงานกลุ่มทั้ง ศันสนีย์ นาคะสนธิ์ (2545) ที่ได้ศึกษาและพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 เกี่ยวกับการเข้าร่วมกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาทักษะทางสังคม Martin (1986) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการพัฒนาทักษะทางสังคมที่มีต่อปัญหาทางอารมณ์ของเด็กระดับมัธยมศึกษา 4 ด้าน คือ ความรับผิดชอบ การติดต่อสื่อสาร การตัดสินใจ และการแก้ปัญหา

ในการที่จะพัฒนาทักษะทางสังคมสำหรับนักเรียนออทิสติกนั้น จากการศึกษาที่ผ่านมาพบว่า ประสิทธิภาพของการใช้เรื่องราวทางสังคมมีผลต่อการพัฒนาทักษะทางสังคมอย่างมาก (Quirmbach et al., 2008) การใช้เรื่องราวทางสังคมนั้นเป็นวิธีที่ใช้จุดแข็งในการเรียนรู้ของนักเรียนออทิสติกที่ว่า การใช้เรื่องราวที่สั้นและกระชับ ที่อธิบายสถานการณ์โดยใช้นาการปฏิบัติ และมีรูปภาพประกอบ จะทำให้เกิดประสิทธิภาพ (Andrew, 2004; Gray, 1994; Smith, 2001) นอกจากนี้จากการศึกษายังพบว่าเรื่องราวทางสังคมเป็นวิธีพัฒนาทักษะทางสังคมที่ไม่ต้องลงทุนสูง สามารถใช้ได้ในทุกสถานการณ์ และพบว่าคนที่ประสบความสำเร็งได้นอกจากมีความสามารถในการทำงานแล้ว จำเป็นต้องมีความสามารถในการอยู่ร่วมกับคนอื่นอย่างมีความสุข ซึ่งนั่นหมายถึงการมีทักษะทางสังคมสูงนั่นเอง ด้วยเหตุดังกล่าวมานี้ผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกทักษะทางสังคมที่มีคะแนนสูงหรือบกพร่องมากที่สุด และพิจารณาตามความเหมาะสมมากำหนดเป็นพฤติกรรมเป้าหมายในการวิจัยระยะที่ 2 เพื่อเสริมสร้างทักษะทางสังคมพื้นฐานโดยใช้เรื่องราวทางสังคมอันจะทำให้ให้นักเรียนออทิสติกเข้าใจสถานการณ์ทางสังคม สามารถพัฒนาความสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างเหมาะสม (Cook, 1996) และมีพื้นฐานทางอารมณ์และสังคมที่ดี

2. การวิจัยระยะที่ 2 การพัฒนาเรื่องราวทางสังคม

2.1 ผลการวิจัย การวิจัยระยะที่ 2 เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการประกอบด้วย 2 วงจร ได้แก่ วงจรที่ 1 การสร้างเรื่องราวฉบับทั่วไป และวงจรที่ 2 การสร้างเรื่องราวฉบับเฉพาะบุคคล ซึ่งแต่ละวงจรมี 4 กิจกรรม ได้แก่ การวางแผน (Planning) การปฏิบัติ (Acting) การสังเกต (Observing) และการสะท้อนกลับ (Reflecting) ตามวงจรการวิจัยเชิงปฏิบัติการ จนได้เรื่องราวทางสังคมที่เหมาะสมกับนักเรียนออทิสติกระดับมัธยม ผลการวิจัยมีดังนี้

2.1.1 วงจรที่ 1 การสร้างเรื่องราวทางสังคมฉบับทั่วไป (มกราคม-กุมภาพันธ์ 2552) มี การดำเนินการดังต่อไปนี้

2.1.1.1 การวางแผน เพื่อกำหนดทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหาในการเรียนร่วม

1) ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลพื้นฐาน สภาวะความบกพร่องทางทักษะทางสังคม แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องร่วมกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสำรวจในการวิจัยระยะที่ 1 และคัดเลือกทักษะทางสังคมที่มีคะแนนสูงหรือเป็นปัญหามากที่สุด ซึ่งจะนำมาเป็นข้อมูลเบื้องต้นประกอบการสนทนากลุ่ม เพื่อกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายในการเสริมสร้างทักษะทางสังคม 10 ทักษะย่อย ได้แก่ ด้านการควบคุมตนเอง ประกอบด้วย (1) ทักษะการรอคอย: การนั่งรวมกลุ่มแต่ไม่ทำกิจกรรม (2) ทักษะการปฏิบัติตามกฎระเบียบ หรือ ข้อตกลง: การใช้เวลามากหรือน้อยเกินไปในการทำกิจกรรมแต่ละกิจกรรม (3) ทักษะการแสดงออกทางอารมณ์: การแสดงอาการเศร้าหรือคั่งข้องใจเมื่อผู้อื่นไม่เข้าใจในสิ่งที่นักเรียนต้องการ (4) ทักษะการแสดงออกทางสังคม: การพูดสอดแทรกขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุในขณะที่ผู้อื่นฟังครูสอน ด้านการสื่อความหมายกับบุคคลอื่น ประกอบด้วย (5) ทักษะการสร้างสัมพันธ์ภาพกับผู้อื่น: การยืนดูผู้อื่นเล่นและหยอกล้อกัน โดยไม่เข้าไปร่วมวง

หรือมีส่วนร่วม (6) การทำกิจกรรม หรือเล่นคนเดียวในเวลาว่างหรือเวลาพักกลางวัน (7) ทักษะการรับรู้ทางอารมณ์ของผู้อื่น: ไม่พูดลบหรือให้กำลังใจเพื่อนเมื่อเพื่อนเศร้า ด้านการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น ประกอบด้วย (8) ทักษะการแบ่งปัน: เพิกเฉยเมื่อเพื่อนขอความช่วยเหลือ แม้ว่าความช่วยเหลือนั้นตนเองทำได้ (9) ทักษะการทำตามคำแนะนำ: การไม่เป็นผู้เริ่มลงมือทำ หรือนำกิจกรรมให้ผู้อื่นทำตาม (10) ทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม: สนใจเฉพาะความคิดเห็นของตนเอง

2) ผู้วิจัยได้นำเอาประเด็นทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหาเหล่านี้นำไปร่วมสนทนากับกลุ่มครูผู้ร่วมวิจัยที่สอนนักเรียนออทิสติกระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนเรียนร่วมในจังหวัดขอนแก่น รวมทั้งผู้เชี่ยวชาญด้านเรื่องราวทางสังคม รวมทั้งสิ้นจำนวน 10 คน ในวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2552 เพื่อร่วมกำหนดสถานการณ์ที่สามารถใช้เรื่องราวทางสังคมในการพัฒนาทักษะทางสังคม ว่าเกิดจากใคร-อะไร-เมื่อไหร่-ที่ไหน โดยแนวคำถามในการสนทนากลุ่มประกอบด้วย ทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกที่เป็นปัญหารบกวนการเรียนรู้ของห้องเรียน และสถานการณ์ที่มักเกิดเหตุการณ์ดังกล่าว รวมทั้งความถี่ของการเกิดเหตุการณ์ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนออทิสติกระดับมัธยมศึกษาจะมีลักษณะประเด็นปัญหา สรุปได้เป็นประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่ 1 ด้านการควบคุมตนเองในทักษะการรอคอยว่าด้วยเรื่องการนั่งรวมกลุ่มแต่ไม่ทำกิจกรรม พบว่า ส่วนใหญ่นักเรียนออทิสติกระดับมัธยมศึกษาจะมีพฤติกรรมการนั่งรวมกลุ่มแต่ไม่ทำกิจกรรมเมื่อต้องรอคอย สอดคล้องกับการศึกษาในระยะที่ 1 และพบว่า บางครั้งจะถูกเดินไปที่อื่นเมื่อต้องรอคอยหรือไม่เข้าร่วมกิจกรรมเมื่อต้องรอคอย ครูต้องคอยบอกกล่าวแนะนำเพื่อที่จะทำให้สามารถรอคอยได้ โดยคุณครูที่เข้าร่วมสนทนาทั้ง 5 ท่านให้ความเห็นสอดคล้องกันว่า เวลาที่มีกิจกรรมกลุ่มหรือการทำกิจกรรมรวมกันซึ่งในขณะก่อนที่จะเริ่มนั้นถ้ามีการรอคอยเป็นเวลานาน เช่น การรอแบ่งกลุ่มทำกิจกรรมในชั้นเรียน หรือการรอความพร้อมของคนในกลุ่มระหว่างทำกิจกรรม เมื่อกิจกรรมเริ่มนักเรียนออทิสติกจะไม่ยอมร่วมกิจกรรมจะนั่งเฉย ๆ บางครั้งนักเรียนออทิสติกก็อาจจะเดินออกไปจากกลุ่มที่ทำกิจกรรม ทางด้านผู้ปกครองทั้ง 3 ท่านมีความเห็นสอดคล้องกับทางคุณครู โดยเสริมลักษณะพฤติกรรมที่เกิคว่า ถ้าในกรณีอยู่ที่บ้าน บางครั้งอาจมีกิจกรรมที่ทำร่วมกันภายในครอบครัว เช่น บางครั้งเวลาที่ผู้ปกครองจะพานักเรียนออทิสติกทำการบ้าน ถ้านักเรียนต้องรอผู้ปกครองนานเกินไป เมื่อผู้ปกครองมานักเรียนก็จะนั่งเฉย ๆ ไม่ยอมทำการบ้านร่วมกับผู้ปกครอง

ประเด็นที่ 2 ด้านการควบคุมตนเองในทักษะการปฏิบัติตามกฎระเบียบ หรือข้อตกลงว่าด้วยเรื่องการใช้เวลามากหรือน้อยเกินไปในการทำกิจกรรมแต่ละกิจกรรม พบว่า ส่วนใหญ่นักเรียนออทิสติกระดับมัธยมศึกษาจะมีพฤติกรรมการใช้เวลามากหรือน้อยเกินไปในการทำกิจกรรมแต่ละกิจกรรมคือ ใช้เวลาในการทำกิจกรรมหรือแบบฝึกหัดที่คุณครูให้มากเกินไป บ่อยครั้งไม่ยอมเลิกทำถ้าทำไม่เสร็จ ซึ่งผลจากการสำรวจในระยะที่ 1 พบว่าเป็นปัญหามากที่สุด และพบว่าบางครั้งอาจจะเลิกทำกิจกรรมไม่ตรงเวลา หรือไม่เริ่มต้นทำงานที่ได้รับมอบหมายตามกำหนดเวลา อาจมีการแยกตัวออกจากกลุ่มไปอยู่คนเดียว บางครั้งอาจต่อการปฏิบัติตามกฎระเบียบและข้อตกลงที่กำหนด ทั้งนี้คุณครูผู้เข้าร่วมสนทนากล่าวว่า บ่อยครั้งที่นักเรียนออทิสติกมีปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลากิจกรรม กล่าวคือ นักเรียนออทิสติกมักจะใช้เวลามากในการทำกิจกรรมหรือแบบฝึกหัดที่คุณครูให้ในเวลาเรียน บางครั้งเวลาเรียนหมดแล้วแต่นักเรียนออทิสติกยังไม่เลิกทำแบบฝึกหัด นักเรียนอยากจะทำให้เสร็จทันที ครูท่านอื่นเสริมว่าบ่อยครั้งเวลาให้นักเรียนออทิสติกทำแบบฝึกหัด นักเรียนมักจะใช้เวลาทำนาน และเมื่อทำแล้วก็ต้องทำให้เสร็จทันที ทำให้มีปัญหาเวลาเรียนในวิชาต่อไป ด้านผู้ปกครองให้ความเห็นว่าที่บ้านก็มีลักษณะปัญหาดังกล่าว ๆ กันเกี่ยวกับเรื่องการใช้เวลา

ประเด็นที่ 3 ด้านการควบคุมตนเองในทักษะการแสดงออกทางอารมณ์ว่าด้วยเรื่องการแสดงอาการเศร้าหรือคับข้องใจเมื่อผู้อื่นไม่เข้าใจในสิ่งที่นักเรียนต้องการ พบว่า ส่วนใหญ่นักเรียนออทิสติกระดับมัธยมศึกษาจะมีพฤติกรรมแสดงอาการเศร้าหรือคับข้องใจเมื่อผู้อื่นไม่เข้าใจในสิ่งที่นักเรียนต้องการ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาในระยะที่ 1 อาจมีการแสดงอาการโมโหโทโส หรืออาการเศร้าสร้อยโดยไม่มีเหตุผลออกมาบ้าง บางครั้งจะพบว่าไม่สามารถแสดงออกโดยใช้คำพูด เช่น ไม่สามารถบอกเพื่อนว่าโกรธได้ คุณครูท่านหนึ่งที่สอนนักเรียนออทิสติกระดับ High Function กล่าวเสริมว่า ปัญหานี้จะพบได้ในนักเรียนออทิสติกระดับ High Function เนื่องจากนักเรียนมักจะพูดในสิ่งที่ตนเองคิดออกมาในลักษณะพูดโพล่งออกมา และจะยืนยันเอาตามสิ่งที่ตนเองพูด ในบางครั้งเวลาที่พูดออกไปแล้วคนอื่นไม่เข้าใจ หรือทำเป็นไม่สนใจในสิ่งที่นักเรียนพูด นักเรียนมักจะแสดงอาการเศร้าออกมา บางครั้งก็จะพูดสิ่งที่ตัวเองคิดเข้าไปซ้ำมาตลอดเวลา ผู้ปกครองท่านหนึ่งเสริมว่า มันเป็นการยากที่จะสอนให้เด็กเข้าใจว่าควรทำอะไรเมื่อพูดแล้วคนอื่นไม่เข้าใจ หรือควรจะทำอย่างไรต่อไป แต่ถ้าสามารถสอนได้จะเป็นการดี

ประเด็นที่ 4 ด้านการควบคุมตนเองในทักษะการแสดงออกทางสังคมว่าด้วยเรื่องการพูดสอดแทรกขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุในขณะที่ผู้อื่นฟังครูสอน พบว่า ส่วนใหญ่นักเรียนออทิสติกระดับมัธยมศึกษาจะมีปัญหาพฤติกรรมที่ไม่รู้จักกาลเทศะอาจแสดงพฤติกรรมพูดสอดแทรกขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุในขณะที่ผู้อื่นฟังครูสอน สอดคล้องกับการศึกษาในระยะที่ 1 และพบว่าบางครั้งจะตอรงในการทำกิจกรรม และอาจมีการวิ่งออกนอกห้องเรียน โดยไม่มีการบอกกล่าวร่วมด้วย ทั้งนี้คุณครูผู้เข้าร่วมการสนทนาทั้ง 5 ท่านมีความเห็นสอดคล้องกันว่า ปัญหานี้พบได้บ่อยมากในช่วงโม่งการสอน เด็กนักเรียนออทิสติกมักจะพูดโพล่งออกมาในสิ่งที่ตนคิด โดยไม่มีการขออนุญาต เช่น ในบางครั้งขณะที่คุณครูเล่าเรื่องให้นักเรียนฟัง นักเรียนออทิสติกมักจะพูดโพล่งขึ้นมา ซึ่งนักเรียนอยากจะทำว่าเขาคิดอย่างไรกับเรื่องที่ครูเล่า ทางด้านผู้ปกครองก็ให้ความเห็นว่าการพูดแทรกขึ้นมาพบบ่อยที่บ้านเช่นกัน เด็กมักจะพูดแทรกโดยไม่รู้จักกาลเทศะ

ประเด็นที่ 5 ด้านการสื่อความหมายกับบุคคลอื่นในทักษะการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นว่าด้วยเรื่องการชวนผู้อื่นเล่นและหยอกล้อกัน พบว่า ส่วนใหญ่นักเรียนออทิสติกระดับมัธยมศึกษาจะมีพฤติกรรมการชวนผู้อื่นเล่นและหยอกล้อกัน โดยไม่เข้าไปร่วมวงหรือมีส่วนร่วม หรือทำกิจกรรมหรือเล่นคนเดียวในเวลาว่างหรือเวลาพักกลางวัน สอดคล้องกับการศึกษาระยะที่ 1 และพบว่าบ่อยครั้งที่จะมีพฤติกรรมแนะนำตนเองต่อผู้อื่น หรือแสดงท่าทีว่ามีคนอื่นร่วมอยู่ด้วย โดยคุณครูท่านหนึ่งกล่าวว่า นักเรียนออทิสติกมักจะชอบเล่นคนเดียว เวลาเพื่อนเล่นหยอกล้อกัน มักจะชวนและหัวเราะดูเหมือนจะสนุก แต่ไม่เข้าไปร่วมเล่นด้วย คุณครูอีกท่านหนึ่งเสริมว่า อาจเนื่องมาจากนักเรียนออทิสติกไม่รู้วิธีการเข้าไปเล่นกับเพื่อน หรือการร่วมขอลเล่น ทางด้านผู้ปกครองให้ความเห็นว่าเด็กออทิสติกชอบเล่นคนเดียว อยากให้ลูกเล่นกับเพื่อน ๆ เป็น

ประเด็นที่ 6 ด้านการสื่อความหมายกับบุคคลอื่นในทักษะการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นว่าด้วยเรื่องการทำกิจกรรมหรือเล่นคนเดียวในเวลาว่างหรือเวลาพักกลางวันคุณครูผู้เข้าร่วมการสนทนาทั้ง 5 ท่านมีความเห็นสอดคล้องกันว่านักเรียนออทิสติกจะเล่นคนเดียวในเวลาว่างหรือเวลาพักกลางวันเสมอ มักจะปลีกตัวเองไปอยู่คนเดียว นอกจากนี้ คุณครูสองท่านเสริมว่านักเรียนออทิสติกมักจะไปทานข้าวคนเดียวด้วย ซึ่งทางผู้ปกครองท่านหนึ่งกล่าวว่า บุตรของตนก็เป็นเช่นเดียวกันกับที่คุณครูกล่าวเพราะเคยไปสังเกตพฤติกรรมบุตรที่โรงเรียน และกล่าวเสริมว่าอยากให้บุตรของตนมีเพื่อน เล่นกับเพื่อน และรู้จักไปทานข้าวกับเพื่อน

ประเด็นที่ 7 ด้านการสื่อความหมายกับบุคคลอื่นในทักษะการรับรู้ทางอารมณ์ของผู้อื่นว่าด้วยเรื่องไม่พูดปดหรือให้กำลังใจเพื่อนเมื่อเพื่อนเศร้า พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่จะไม่เข้าใจอารมณ์ของบุคคลอื่น เช่น ไม่พูดปดหรือให้กำลังใจเพื่อนเมื่อเพื่อนเศร้า สอดคล้องกับการศึกษาระยะที่ 1 ทั้งนี้คุณครูผู้เข้าร่วมการสนทนาทั้ง 5 ท่านมีความเห็นสอดคล้องกันว่าเรื่องนี้ค่อนข้างยากสำหรับเด็กออทิสติก โดยครูท่านหนึ่งกล่าวว่าเคยมีเด็กออทิสติกถูกเพื่อนตีเนื่องจากเขาไปแหย่เพื่อนขณะที่เพื่อนกำลังเสียใจเนื่องจากถูกผู้ปกครองดุมาที่บ้าน ครูท่านอื่นเสริมว่าเด็กออทิสติกมักจะทำตนไม่ถูกกาลเทศะบ่อยๆ เช่น ในขณะที่เพื่อนกำลังเศร้า นักเรียนออทิสติกอาจพูดเรื่องที่ตนเองคิดว่าตลกออกมา

ประเด็นที่ 8 ด้านการทำงานร่วมกับบุคคลอื่นในทักษะการแบ่งปันว่าด้วยเรื่องเพิกเฉยเมื่อเพื่อนขอความช่วยเหลือ แม้ว่าความช่วยเหลือนั้นตนเองทำได้ คุณครูท่านหนึ่งกล่าวว่าในนักเรียนออทิสติกระดับ High Function นักเรียนไม่รู้จักคำว่าน้ำใจ นักเรียนมักจะเพิกเฉยต่อการช่วยเหลือผู้อื่น คุณครูท่านหนึ่งเสริมว่าเด็กออทิสติกบางคนเห็นครูถือของมาเต็มไม้เต็มมือ แต่เด็กยังเพิกเฉยไม่เข้าไปช่วยถือ คุณครูเรียกและบอกให้ช่วยถือ นักเรียนออทิสติกยังถามว่าทำไมต้องถือ

ประเด็นที่ 9 ด้านการทำงานร่วมกับบุคคลอื่นในทักษะการทำตามคำแนะนำว่าด้วยเรื่องการไม่เป็นผู้เริ่มลงมือทำ หรือนำกิจกรรมให้ผู้อื่นทำตาม นักเรียนจะแสดงพฤติกรรมไม่เป็นผู้เริ่มลงมือทำ หรือนำกิจกรรมให้ผู้อื่นทำตาม สอดคล้องกับผลการศึกษาในระยะที่ 1 บ่อยครั้งอาจพบพฤติกรรมโมโหเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงกิจกรรมโดยไม่ได้บอกล่วงหน้า และมักไม่พบปัญหาในพฤติกรรมทำตามคำแนะนำ โดยคุณครูท่านหนึ่งกล่าวว่าบางครั้งในระหว่างการสอนถ้าแบ่งกลุ่มให้ทำงานร่วมกันถ้าคนในกลุ่มไม่ทำอะไรเอาแต่นั่งคุยกัน เด็กนักเรียนออทิสติกก็จะนั่งเฉย ๆ บางครั้งก็เล่นกระตุ้นตนเองไปไม่สนใจคนอื่นและกิจกรรมทำให้งานหรือกิจกรรมกลุ่มไม่เสร็จ

ประเด็นที่ 10 ด้านการทำงานร่วมกับบุคคลอื่นในทักษะการทำงานเป็นกลุ่มว่าด้วยเรื่องการสนใจเฉพาะความคิดเห็นของตนเอง พบว่าพบว่านักเรียนออทิสติกส่วนใหญ่ มีปัญหาพฤติกรรมการสนใจเฉพาะความคิดเห็นของตนเอง และไม่รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น สอดคล้องกับผลการวิจัยระยะที่ 1 อาจพบพฤติกรรมหนีไปอยู่คนเดียว หรือนั่งเฉยแม้เพื่อนชี้ชวนบ้าง แต่ไม่มากนัก คุณครูที่เข้าร่วมสนทนาให้ความเห็นว่า เด็กออทิสติกระดับ High Function เวลาทำงานกลุ่มร่วมกับผู้อื่นมักจะมีปัญหาเนื่องจากไม่ฟังความคิดเห็นของคนอื่น ยืนยันจะเอาตามในสิ่งที่ตนเองคิด และจะได้เถียงเพื่อนเสมอ

3) ผู้วิจัยบันทึกการสนทนากลุ่มในแบบบันทึกการสนทนา และวิเคราะห์เหตุการณ์หรือสถานการณ์ทางสังคมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนออทิสติก และร่วมกำหนดเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่มีความจำเป็นต่อการเรียนรู้ร่วม ที่สามารถใช้เรื่องราวทางสังคมในการพัฒนาทักษะทางสังคม โดยตรวจสอบทบทวนทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหาว่า ในสถานการณ์มีใครเกี่ยวข้องบ้าง (ใคร) เกิดอะไรขึ้นก่อนนักเรียนปฏิบัติตนด้านทักษะทางสังคมที่ไม่เหมาะสม และเกิดอะไรขึ้นทันทีทันใดหลังจากปฏิบัติตนด้านทักษะทางสังคมที่ไม่เหมาะสม (อะไร) พฤติกรรมเกิดขึ้นเมื่อใด (เมื่อไหร่) พฤติกรรมเกิดขึ้นที่ไหน เกิด ณ เวลาและสถานที่ใด (ที่ไหน) และสรุปข้อมูลที่ได้จากการสนทนากลุ่ม โดยร่วมกันกำหนดเหตุการณ์หรือสถานการณ์ทักษะทางสังคม ที่มีความจำเป็นต่อการเรียนรู้ร่วมซึ่งสามารถใช้เรื่องราวทางสังคมพัฒนาทักษะทางสังคมได้ 10 ทักษะย่อย ที่จะนำไปสร้างเรื่องราวทางสังคมเพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดอบรมเชิงปฏิบัติการแก่ผู้ร่วมวิจัย

4) ผู้วิจัยสรุปข้อมูลที่ได้จากการสนทนากลุ่ม และกำหนดเหตุการณ์หรือสถานการณ์ในการปฏิบัติทางสังคมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนออทิสติก ที่มีความจำเป็นต่อการเรียนรู้ร่วมกันที่จะนำไปสร้างเรื่องราวทางสังคม ดังนี้ (1) การรอคอย: การนั่งรวมกลุ่มแต่ไม่ทำกิจกรรม จะเกิดในสถานการณ์: การรอคอยเพื่อทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น (2) การปฏิบัติตามกฎระเบียบ หรือข้อตกลง: การใช้เวลามากหรือน้อยเกินไปในการทำกิจกรรมแต่ละกิจกรรม จะเกิดในสถานการณ์: ไม่ยอมเลิกทำงานหรือกิจกรรมเมื่อหมดชั่วโมงเรียน (3) การแสดงออกทางอารมณ์: การแสดงอาการเศร้าหรือคับข้องใจเมื่อผู้อื่นไม่สนใจในสิ่งที่นักเรียนต้องการ จะเกิดในสถานการณ์: ไม่รู้ว่าจะต้องทำอย่างไร จึงแสดงอาการคับข้องใจออกมาเมื่อเวลาพูดแล้วคนอื่นไม่เข้าใจในสิ่งที่ต้องการสื่อสาร (4) การแสดงออกทางสังคม: การพูดสอดแทรกขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุในขณะที่ผู้อื่นฟังครูสอน จะเกิดในสถานการณ์: เวลาครูสอนชอบพูดแทรกขึ้นมาโดยทันที (5) ทักษะการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น: การยืมของผู้อื่นเล่นและหยอกล้อกัน โดยไม่เข้าไปร่วมวงหรือมีส่วนร่วม จะเกิดในสถานการณ์: เวลาว่าง นักเรียนมักจะยืมของเพื่อนเล่นแต่ไม่เข้าไปร่วมว่าอยากจะเล่นด้วยก็ตาม (6) การทำกิจกรรม หรือเล่นคนเดียวในเวลาว่างหรือเวลาพักกลางวัน จะเกิดในสถานการณ์: พักกลางวันจะอยู่คนเดียว เล่นคนเดียว (7) การรับรู้ทางอารมณ์ของผู้อื่น: ไม่พูดปลอบหรือให้กำลังใจเพื่อนเมื่อเพื่อนเศร้า จะเกิดในสถานการณ์: เข้าไปแหย่ หรือเข้าไปคุยเรื่องตลกขณะที่เพื่อนเศร้า (8) การแบ่งปัน: เพิกเฉยเมื่อเพื่อนขอความช่วยเหลือ แม้ว่าความช่วยเหลือนั้นตนเองทำได้ จะเกิดในสถานการณ์: เวลาครูหรือเพื่อนขอความช่วยเหลือ แล้วเพิกเฉย (9) การทำตามคำแนะนำ: การไม่เป็นผู้เริ่มลงมือทำหรือนำกิจกรรมให้ผู้อื่นทำตาม จะเกิดในสถานการณ์: เวลาเข้ากลุ่มทำงานกับเพื่อนแล้วจะนั่งเฉย (10) การทำงานเป็นกลุ่ม: สนใจเฉพาะความคิดเห็นของตนเอง จะเกิดในสถานการณ์: เวลาออกความเห็น แล้วความเห็นไม่ตรงกัน ยืนยันจะทำตามที่ตนเองคิด ไม่รับฟังความคิดเห็นผู้อื่น

2.1.1.2 การปฏิบัติ เพื่อเขียนเรื่องราวทางสังคมตามหลักการเขียนเรื่องราวทางสังคมที่เสนอโดย Gray (2000)

ดำเนินการอบรมเชิงปฏิบัติการเรื่อง การเขียนเรื่องราวทางสังคม สำหรับพัฒนาทักษะทางสังคมในนักเรียนออทิสติกโดยวิทยากรผู้มีความเชี่ยวชาญ ในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2552 และนำพฤติกรรมที่เป็นปัญหา 10 พฤติกรรมมาร่วมเขียนเรื่องราวทางสังคมให้สอดคล้องกับสถานการณ์และหลักการเขียน ทั้งนี้ในระหว่างการประชุมเชิงปฏิบัติการประชุมร่วมกับผู้ร่วมวิจัย 10 คน ผู้วิจัยได้นำเอาข้อมูลเกี่ยวกับทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหาพร้อมรายละเอียดที่ได้จากการประชุมกลุ่มในวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2552 มานำเสนอแก่กลุ่ม และมีการแบ่งกลุ่มผู้วิจัยรวมกับผู้ร่วมวิจัยออกเป็น 3 กลุ่ม โดยแบ่งประเด็นปัญหาทักษะทางสังคมให้แก่กลุ่มทั้งสามเป็นกลุ่มละ 3 ประเด็น 2 กลุ่ม และ 4 ประเด็น 1 กลุ่มไปเขียนเรื่องราวทางสังคม แล้วนำเรื่องราวที่ได้มาเสนอต่อกลุ่มเพื่อหารือแก้ไขเรื่องราวร่วมกัน สรุปข้อมูลที่ได้จากการประชุมกลุ่มกลุ่ม และปรับปรุงแก้ไขจัดทำเป็นเรื่องราวทางสังคม (ฉบับร่าง) ดังนี้

เรื่องที่ 1 นั่งรวมกลุ่มแต่ไม่ทำกิจกรรม เมื่อต้องรอคอย

สถานการณ์คือ นักเรียนออทิสติกไม่ร่วมทำกิจกรรม เมื่อต้องรอคอยการแบ่งกลุ่มเป็นเวลานาน

เรื่องที่ 2 ใช้เวลามากหรือน้อยเกินไปในการทำกิจกรรมแต่ละกิจกรรม

สถานการณ์คือ นักเรียนออทิสติกไม่ยอมไปเรียนวิชาต่อไป เนื่องจากต้องการทำแบบฝึกหัดในวิชาเดิมให้เสร็จ

- ต้องการ
คนอื่นไม่ฟัง
- เรื่องที่ 3 แสดงอาการเศร้าหรือคับข้องใจเมื่อผู้อื่นไม่เข้าใจในสิ่งที่นักเรียน
สถานการณ์คือ นักเรียนออทิสติกรู้สึกคับข้องใจ เสียความมั่นใจ เมื่อพูด แล้ว
สอน
- เรื่องที่ 4 พูดสอดแทรกขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุในขณะที่ผู้อื่นฟังครูสอน
สถานการณ์คือ นักเรียนออทิสติกพูดสิ่งที่ตนต้องการจะพูด โดยแทรกขณะที่คุณครู
สอน
- เรื่องที่ 5 ยืนดูผู้อื่นเล่นและหยอกล้อกัน โดยไม่เข้าไปร่วมวงหรือมีส่วนร่วม
สถานการณ์คือ นักเรียนออทิสติกยืนดูเพื่อนเล่นสนุกกัน ไม่เข้าไปเล่นด้วย ถึงแม้ว่า
อยากเล่นกับด้วย
- เรื่องที่ 6 ทำกิจกรรม หรือเล่นคนเดียวในเวลาว่างหรือเวลาพักกลางวัน
สถานการณ์คือ นักเรียนออทิสติกใช้เวลาช่วงพักกลางวันคนเดียว ไม่รวม เล่น
หรือทำกิจกรรมกับเพื่อน
- เรื่องที่ 7 ไม่พูดปลอบหรือให้กำลังใจเพื่อนเมื่อเพื่อนเศร้า
สถานการณ์คือ นักเรียนออทิสติกเข้าไปหาเพื่อนขณะที่เพื่อนกำลังเศร้า
- เรื่องที่ 8 เพิกเฉยเมื่อเพื่อนขอความช่วยเหลือ แม้ว่าความช่วยเหลือนั้นตนเองทำได้
สถานการณ์คือ นักเรียนออทิสติก เพิกเฉยเมื่อครูหรือเพื่อนวานให้ช่วยถือของ
แม้ว่านักเรียนจะทำได้ก็ตาม
- เรื่องที่ 9 ไม่เป็นผู้เริ่มลงมือทำ หรือนำกิจกรรมให้ผู้อื่นทำตาม
สถานการณ์คือ เมื่อนักเรียนออทิสติกเข้ากลุ่มแล้ว จะนั่งเฉย ๆ ไม่ช่วยเพื่อนทำงาน
- เรื่องที่ 10 สนใจเฉพาะความคิดเห็นของตนเอง
สถานการณ์คือ ในขณะที่เข้ากลุ่มนักเรียนออทิสติกมักจะพูดในสิ่งที่ตนต้องการ โดย
ไม่ฟังผู้อื่น

2.1.1.3 การสังเกต เพื่อตรวจสอบองค์ประกอบของประโยค และความถูกต้องของเรื่องราว

ทางสังคม

ผู้วิจัยได้ประชุมร่วมกับผู้ร่วมวิจัย 10 คน ในวันที่ 28 เมษายน 2552 เพื่ออ่านและ
ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของเรื่องราวทางสังคมที่ผู้วิจัยเขียนขึ้นมา และให้ข้อมูลในการปรับปรุงและ
แก้ไขเรื่องราวให้เหมาะสมกับนักเรียนออทิสติกระดับมัธยมศึกษา โดยใช้แบบตรวจสอบเรื่องราวทางสังคมของ
อัญชลี สารัตนะ (2551) ที่ปรับปรุงจาก The Social Story Checklist (Gray, 2000) จำนวน 12 ข้อ ได้แก่

- 1) มีคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป
- 2) มีการระบุใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม
- 3) มีการเขียนจากมุมมองของเด็ก
- 4) มีเนื้อหาเชิงสร้างสรรค์หรือเชิงบวก
- 5) มีสัดส่วนของประโยคที่เหมาะสม
- 6) มีภาษาที่เหมาะสม และไม่ทำให้ตีความผิด

- 7) มีคำศัพท์ที่ทำให้นักเรียนออกทิสติกมีความสุข หรือไม่เศร้าเสียใจ
 - 8) มีภาพประกอบเรื่องที่ทำให้เข้าใจง่าย
 - 9) ความยาวของเรื่องเหมาะสมกับช่วงความสนใจของนักเรียนออกทิสติก
 - 10) มีความเหมาะสมกับความสามารถในการอ่านของนักเรียนออกทิสติก
 - 11) ดึงดูดความสนใจนักเรียนออกทิสติกให้อยากอ่านและใช้
 - 12) ในภาพรวม เรื่องที่เขียนมีคุณภาพและความพยายามในการผลิต
- พบว่าเรื่องราวทางสังคมที่ได้จากการอบรมเชิงปฏิบัติในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2552

นั้น ได้มีความเห็นจากผู้เข้าร่วมประชุมให้มีการปรับปรุงตามโดยแยกเป็นเรื่อง ๆ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้



ตารางที่ 8 การปรับเปลี่ยนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1 ด้านการควบคุมตนเอง ทักษะย่อยการรอคอย

การปรับเปลี่ยนเรื่องราวทางสังคม		
เรื่องราวทางสังคมในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2552		
1	การนั่งรวมกลุ่มแต่ไม่ทำกิจกรรม	ประโยค
	สถานการณ์: นักเรียนออทิสติกไม่ร่วมทำกิจกรรม เมื่อต้องรอคอยการแบ่งกลุ่มเป็นเวลานาน	
	- ในคาบเรียนวิชาต่าง ๆ ระหว่างที่ครูสอน หรือหลังจากที่ครูสอนแล้ว คุณครูอาจจะแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มเพื่อทำกิจกรรมร่วมกัน - ในการแบ่งกลุ่ม อาจจะมีการรอคอย เช่น รอเวลาจนกว่าเพื่อนจะพร้อม หรือรอเวลาที่เหมาะสม ซึ่งการรอคอยอาจใช้เวลามากบ้างน้อยบ้าง - บ่อยครั้งฉันอาจรู้สึกเบื่อ และหงุดหงิดเมื่อต้องรอคอย จนไม่อยากทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน - เพื่อน ๆ อาจจะผิดหวัง หรือเสียใจ ถ้าฉันไม่ร่วมทำกิจกรรมกับเพื่อน - คุณครูอาจจะเสียใจที่ฉันไม่ทำกิจกรรมด้วยเหมือนกัน - การทำกิจกรรมกลุ่ม ทุกคนในกลุ่มนั้นจะลงมือทำกิจกรรมร่วมกันเพื่อให้กิจกรรมสำเร็จ ลุล่วงไป ฉันก็ควรทำเช่นนั้น - เป็นสิ่งที่ดีที่ ทุกคนในกลุ่มทำกิจกรรมร่วมกัน - ดังนั้นเมื่อต้องรอคอยการแบ่งกลุ่มทำกิจกรรมใด ๆ ก็ตาม ฉันจะพยายามไม่หงุดหงิด และทำ	พรรณนา พรรณนา มุมมอง มุมมอง มุมมอง มุมมอง ชื่นชม ชื่นชม
เรื่องที่ปรับใหม่		
	ชื่อเรื่อง ไม่อยากทำกิจกรรม เมื่อต้องรอคอย	ประโยค
	สถานการณ์: นักเรียนออทิสติกไม่ร่วมทำกิจกรรม เมื่อต้องรอคอยการแบ่งกลุ่มเป็นเวลานาน	
	พฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการ: ให้นักเรียนออทิสติกร่วมทำกิจกรรมกับผู้อื่น แม้ต้องรอคอยเป็นเวลานาน	
	- ในคาบเรียนวิชาต่าง ๆ ระหว่างที่ครูสอน หรือหลังจากที่ครูสอนแล้ว คุณครูอาจจะแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มเพื่อทำกิจกรรมร่วมกัน - ในการแบ่งกลุ่ม อาจจะมีการรอคอย เช่น รอเวลาจนกว่าเพื่อนจะพร้อม หรือรอเวลาที่เหมาะสม ซึ่งการรอคอยอาจใช้เวลามากบ้างน้อยบ้าง - บ่อยครั้งฉันอาจรู้สึกเบื่อ และหงุดหงิดเมื่อต้องรอคอย จนไม่อยากทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน - เพื่อน ๆ อาจจะผิดหวัง หรือเสียใจ ถ้าฉันไม่ร่วมทำกิจกรรมกับเพื่อน - คุณครูอาจจะเสียใจที่ฉันไม่ทำกิจกรรมด้วยเหมือนกัน - การทำกิจกรรมกลุ่ม ทุกคนในกลุ่มนั้นจะลงมือทำกิจกรรมร่วมกันเพื่อให้กิจกรรมสำเร็จ ลุล่วงไป ฉันก็ควรทำเช่นนั้น - เป็นสิ่งที่ดีที่ ทุกคนในกลุ่มทำกิจกรรมร่วมกัน - ดังนั้นเมื่อต้องรอคอยการแบ่งกลุ่มทำกิจกรรมใด ๆ ก็ตาม ฉันจะพยายามไม่หงุดหงิด และทำ	พรรณนา พรรณนา มุมมอง มุมมอง มุมมอง มุมมอง ชื่นชม ชื่นชม

ในเรื่องที่ 1 นี้มีการปรับเปลี่ยนเฉพาะชื่อเรื่อง โดยผู้ร่วมวิจัยให้ความเห็นว่า ควรตั้งชื่อเรื่องให้น่าสนใจ โดยเปลี่ยนจาก “การนั่งรวมกลุ่มแต่ไม่ทำกิจกรรม” เปลี่ยนเป็น “ไม่อยากทำกิจกรรม เมื่อต้องรอคอย” นอกจากนี้ผู้เชี่ยวชาญท่านหนึ่งมีความเห็นว่าควรให้มีการนิยามพฤติกรรมเป้าหมายกำกับด้วยว่าต้องการแก้ไขอะไร

ตารางที่ 9 การปรับเปลี่ยนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 2 ด้านการควบคุมตนเอง ทักษะย่อยการปฏิบัติตามกฎระเบียบ หรือข้อตกลง

การปรับเปลี่ยนเรื่องราวทางสังคม		
เรื่องราวทางสังคมในวันที่28 กุมภาพันธ์ 2552		
2	ใช้เวลามากหรือน้อยเกินไปในการทำกิจกรรมแต่ละกิจกรรม	ประโยค
	สถานการณ์: นักเรียนออทิสติกไม่ยอมไปเรียนวิชาต่อไป เนื่องจากต้องการทำแบบฝึกหัดในวิชาเคมีให้เสร็จ	
	- ในวิชาภาษาไทย หลังจากที่คุณครูสอนเนื้อหาแล้ว คุณครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในชั่วโมง - แบบฝึกหัดที่คุณครูมอบหมายให้ทำมักจะมีเวลากำหนดที่เหมาะสม - แบบฝึกหัดอาจจะยากบ้างง่ายบ้างสลับกันไป * - ถ้าแบบฝึกหัดง่ายฉันก็จะทำเสร็จไว แต่ถ้าแบบฝึกหัดยากฉันก็อาจทำเสร็จช้า - บางครั้งแบบฝึกหัดอาจจะยากจนทำให้ฉันทำไม่เสร็จในชั่วโมง * - ฉันอยากทำต่อให้เสร็จทันที ไม่อยากเลิกทำ แต่เวลาหมดแล้ว * - เพื่อนคนอื่น ๆ อาจทำไม่เสร็จเหมือนฉัน - เนื่องจากฉันยังมีวิชาที่ต้องเรียนต่ออีก - ฉันอาจจะเก็บแบบฝึกหัดไว้ไปทำต่อในเวลาว่าง หรือพักกลางวันก็ได้ เพื่อนนักเรียนคนอื่นก็ลงทำเช่นนั้น * - เมื่อฉันทำแบบฝึกหัดเสร็จไม่ทันในชั่วโมง ฉันจะพยายามหยุดทำแบบฝึกหัดนั้น * - คุณครูอาจจะบอกฉันให้ฉันเอาแบบฝึกหัดไปทำในเวลาว่าง หรือพักกลางวัน * - มันจะดีมากนะ ถ้าฉันเอาแบบฝึกหัดไปทำต่อในเวลา	พรรณนา พรรณนา พรรณนา พรรณนา มุมมอง มุมมอง มุมมอง มุมมอง ชี้แนะ ส่วนร่วม ต่อเติม
	เรื่องที่ปรับใหม่	
	ชื่อเรื่อง อยากทำแบบฝึกหัดต่อให้เสร็จ	ประโยค
	สถานการณ์: นักเรียนออทิสติกไม่ยอมไปเรียนวิชาต่อไป เนื่องจากต้องการทำแบบฝึกหัดในวิชาเคมีให้เสร็จ	

ตารางที่ 9 การปรับเปลี่ยนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 2 ด้านการควบคุมตนเอง ทักษะย่อยการปฏิบัติตามกฎระเบียบ หรือข้อตกลง (ต่อ)

พฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการ: ให้นักเรียนออกทิสติรู้จักการยืดหยุ่นในการทำกิจกรรม	ประโยชน์
- ในวิชาภาษาไทย หลังจากที่คุณครูสอนเนื้อหาแล้ว คุณครูจะให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในชั่วโมง	พรรณนา
- แบบฝึกหัดที่คุณครูมอบหมายให้ทำมักจะมีเวลากำหนดที่เหมาะสม	พรรณนา
- แบบฝึกหัดนั้นมีทั้งยากและง่าย	พรรณนา
- ถ้าแบบฝึกหัดง่ายฉันก็จะทำเสร็จไว แต่ถ้าแบบฝึกหัดยากฉันก็อาจทำเสร็จช้า	มุมมอง
- บางครั้งแบบฝึกหัดอาจจะยากจนทำให้ฉันทำไม่เสร็จในชั่วโมง และฉันอยากทำต่อให้เสร็จทันที ไม่อยากเลิกทำ แต่เวลาหมดแล้ว	มุมมอง
- เพื่อนคนอื่น ๆ อาจทำไม่เสร็จเหมือนฉัน	มุมมอง
- เนื่องจากฉันยังมีวิชาอื่น ๆ ที่ต้องเรียนต่ออีก	มุมมอง
- คุณครูอาจจะบอกฉันให้ฉันเอาแบบฝึกหัดไปทำในเวลาว่าง หรือพัก *	ส่วนร่วม
- ฉันควรจะเก็บแบบฝึกหัดไว้ไปทำต่อในเวลาว่าง หรือพักกลางวันก็ได้ เพื่อน ๆ ก็อาจทำเช่นเดียวกับฉัน	ชี้นำ
- โดยทั่วไปนักเรียนคนอื่นจะเก็บแบบฝึกหัด และเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป เมื่อหมดชั่วโมงแล้ว *	ยืนยัน
- มันจะดีมากนะ ถ้าฉันเอาแบบฝึกหัดไปทำต่อในเวลา	ต่อเติม

ในเรื่องที่ 2 นี้มีการปรับเปลี่ยนชื่อเรื่อง โดยผู้เข้าร่วมวิจัยให้ความเห็นว่า ควรตั้งชื่อเรื่องให้น่าสนใจ

โดยเปลี่ยนจาก “ใช้เวลามากหรือน้อยเกินไปในการทำกิจกรรมแต่ละกิจกรรม” เปลี่ยนเป็น “อยากทำแบบฝึกหัดต่อให้เสร็จ” เพิ่มนิยามพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไข นอกจากนี้ยังมีการปรับเปลี่ยนประโยค ดังนี้ ปรับแก้ประโยคที่ว่า “แบบฝึกหัดอาจจะยากบ้างง่ายบ้างสลับกันไป” เป็น “แบบฝึกหัดนั้นมีทั้งยากและง่าย” โดยผู้ร่วมวิจัยให้ความเห็นว่าข้อความจะกระชับเข้าใจง่ายขึ้น ปรับแก้ประโยคที่ว่า “บางครั้งแบบฝึกหัดอาจจะยากจนทำให้ฉันทำไม่เสร็จในชั่วโมง” และประโยค “ฉันอยากทำต่อให้เสร็จทันที ไม่อยากเลิกทำ แต่เวลาหมดแล้ว” ปรับโดยการนำมารวมกันเป็นประโยคเดียวเป็น “บางครั้งแบบฝึกหัดอาจจะยากจนทำให้ฉันทำไม่เสร็จในชั่วโมง และฉันอยากทำต่อให้เสร็จทันที ไม่อยากเลิกทำ แต่เวลาหมดแล้ว” ปรับแก้ประโยคที่ว่า “ฉันอาจจะเก็บแบบฝึกหัดไว้ไปทำต่อในเวลาว่าง หรือพักกลางวันก็ได้ เพื่อนนักเรียนคนอื่นก็คงทำเช่นนั้น” โดยปรับคำว่าอาจจะเป็นคำว่าควรเพื่อนำให้นักเรียนออกทิสติ ปรับย้ายประโยคที่ว่า “คุณครูอาจจะบอกฉันให้ฉันเอาแบบฝึกหัดไปทำในเวลาว่าง หรือพักกลางวัน” โดยปรับไปไว้ตอนกลางเรื่อง ตัดประโยค “เมื่อฉันทำแบบฝึกหัดเสร็จไม่ทันในชั่วโมง ฉันจะพยายามหยุดทำแบบฝึกหัดนั้น” โดยให้เพิ่มประโยค “โดยทั่วไปนักเรียนคนอื่นจะเก็บแบบฝึกหัด และเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป เมื่อหมดชั่วโมงแล้ว” แทน

ตารางที่ 10 การปรับเปลี่ยนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 3 ด้านการควบคุมตนเอง ทักษะย่อยการแสดงออกทาง
ด้านอารมณ์

การปรับเปลี่ยนเรื่องราวทางสังคม		
เรื่องราวทางสังคมในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2552		
3	แสดงอาการเศร้าหรือคับข้องใจเมื่อผู้อื่นไม่เข้าใจในสิ่งที่นักเรียนต้องการ	ประโยชน์
	สถานการณ์: นักเรียนออทิสติกรู้สึกคับข้องใจ เสียความมั่นใจ เมื่อพูดแล้วคนอื่นไม่ฟัง	
	- ในช่วงโมงสังคมศึกษา คุณครูมักจะเล่าเรื่องสนุก ๆ ให้นักเรียนฟัง - บางครั้งคุณครูอาจจะถามคำถามนักเรียนเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อเรื่องที่คุณครูเล่า - นักเรียนคนอื่น ๆ อาจตอบคำถามครูอย่างสนุกสนาน - ฉันก็อยากตอบคำถามแบบนักเรียนคนอื่น ๆ เช่นกัน โดยฉันอาจพูดออกไปตามแบบที่ฉันคิด - เพื่อน ๆ และคุณครูอาจไม่เข้าใจในสิ่งที่ฉันต้องการจะพูด - ฉันอาจรู้สึกอึดอัดใจ หรือเสียใจได้ * - การจะให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ฉันต้องการนั้น อาจต้องอธิบายเพิ่มเติมจนกว่าเขาจะเข้าใจ * - อาจใช้เวลาบ้างในการอธิบาย แต่การอธิบายจะทำให้ผู้อื่นเข้าใจฉันมากขึ้น * - ดังนั้นเวลาที่ฉันพูดแล้วไม่มีใครเข้าใจ ฉันจะอธิบายเพิ่มเติมให้เขาเข้าใจในสิ่งที่ฉันต้องการ *	พรรณนา พรรณนา พรรณนา มุมมอง มุมมอง มุมมอง มุมมอง ชี้นำ
	เรื่องที่ปรับใหม่	
	ชื่อเรื่อง ทำอย่างไร เมื่อพูดไปแล้วคนอื่นไม่ฟัง	ประโยชน์
	สถานการณ์: นักเรียนออทิสติกรู้สึกคับข้องใจ เสียความมั่นใจ เมื่อพูดแล้วคนอื่นไม่ฟัง	
	พฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการ: ให้นักเรียนออทิสติกเข้าใจว่าควรทำตัวอย่างไร เมื่อพูดแล้วคนอื่นไม่ฟัง	
	- ในช่วงโมงสังคมศึกษา คุณครูมักจะเล่าเรื่องสนุก ๆ ให้นักเรียนฟัง - บางครั้งคุณครูอาจจะถามคำถามนักเรียนเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อเรื่องที่คุณครูเล่า - นักเรียนคนอื่น ๆ อาจตอบคำถามครูอย่างสนุกสนาน - ฉันก็อยากตอบคำถามแบบนักเรียนคนอื่น ๆ เช่นกัน โดยฉันอาจพูดออกไปตามแบบที่ฉันคิด - เพื่อน ๆ และคุณครูอาจไม่เข้าใจในสิ่งที่ฉันต้องการจะพูด - ฉันอาจรู้สึกอึดอัดใจ และเสียใจได้ * - แต่ก็มีคนอาจจะเข้าใจในสิ่งที่ฉันต้องการพูด * - เป็นเรื่องปกติที่พูดแล้ว อาจมีคนไม่เข้าใจ ฉันควรยอมรับตามนั้น * - คนโดยทั่วไป เมื่อพูดแล้วไม่มีใครเข้าใจ เขาก็จะนิ่งเฉย * - ดังนั้นเวลาที่ฉันพูดแล้วไม่มีใครเข้าใจ ฉันจะพยายาม *	พรรณนา พรรณนา มุมมอง มุมมอง มุมมอง มุมมอง ชี้นำ ชี้นำ ต่อเติม

ในเรื่องที่ 3 นี้มีการปรับเปลี่ยนชื่อเรื่อง โดยผู้เข้าร่วมวิจัยให้ความเห็นว่า ควรตั้งชื่อเรื่องให้น่าสนใจ โดยเปลี่ยนจาก “แสดงอาการเศร้าหรือคับข้องใจเมื่อผู้อื่นไม่เข้าใจในสิ่งที่นักเรียนต้องการ”

เปลี่ยนเป็น “ทำอะไร เมื่อพูดไปแล้วคนอื่นไม่ฟัง” เพิ่มนิยามพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไข นอกจากนี้ยังมีการปรับเปลี่ยนประโยค ดังนี้ ปรับแก้ประโยคที่ว่า “ฉันอาจรู้สึกอึดอัดใจ หรือเสียใจได้” เป็น “ฉันอาจรู้สึกอึดอัดใจ และเสียใจได้” โดยผู้ร่วมวิจัยให้ความเห็นว่าข้อความสื่อความมากกว่า คัดประโยค “การจะให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ฉันต้องการนั้น อาจต้องอธิบายเพิ่มเติมจนกว่าเขาจะเข้าใจ” “อาจใช้เวลามากบ้างในการอธิบาย แต่การอธิบายจะทำให้ผู้อื่นเข้าใจฉันมากขึ้น” และประโยค “ดังนั้นเวลาที่ฉันพูดแล้วไม่มีใครเข้าใจ ฉันจะอธิบายเพิ่มเติมให้เขาเข้าใจในสิ่งที่ฉันต้องการ” เนื่องผู้ร่วมวิจัยให้ความเห็นว่าเป็นการยากที่จะให้นักเรียนออกสตีกพูดอธิบาย ดังนั้นควรสอนให้เด็กจะคิดว่าโดยปรับประโยคเป็น “แต่ก็มีบางคนอาจจะเข้าใจในสิ่งที่ฉันต้องการพูด” “เป็นเรื่องปกติที่พูดแล้ว อาจมีคนไม่เข้าใจ ฉันควรยอมรับตามนั้น” “คนโดยทั่วไป เมื่อพูดแล้วไม่มีใครเข้าใจ เขาก็จะนิ่งเฉย” และ “ดังนั้นเวลาที่ฉันพูดแล้วไม่มีใครเข้าใจ ฉันจะพยายาม

ตารางที่ 11 การปรับเปลี่ยนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 4 ด้านการควบคุมตนเอง ทักษะย่อยการแสดงออกทางสังคม

การปรับเปลี่ยนเรื่องราวทางสังคม		
เรื่องราวทางสังคมในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2552		
4	พูดสอดแทรกขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุในขณะที่ผู้อื่นฟังครูสอน	ประโยค
สถานการณ์: นักเรียนออกทิสติกพูดสิ่งที่ตนต้องการจะพูด โดยแทรกขณะที่คุณครูสอน		
- เมื่อชั่วโมงเรียนเริ่มต้น คุณครูจะเข้ามาในห้องเรียน นักเรียนจะทำความเคารพคุณครู - หลังจากนั้นคุณครูอาจจะเริ่มสอนโดยการเล่าเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนให้นักเรียนฟัง - ขณะที่ฉันฟังคุณครูสอน บางครั้งฉันอยากพูดคุยกับคุณครู - บางทีฉันอยากพูดในสิ่งที่ฉันกำลังคิด หรือสิ่งที่ฉันนึกออก * - ฉันอาจพูดแทรกขึ้นมาทันทีในขณะที่คุณครูสอน * - เพื่อน ๆ และคุณครูอาจจะแปลกใจในสิ่งที่ฉันพูด - การพูดแทรกขึ้นมาของฉันอาจรบกวนการสอนของคุณครู และการเรียนของเพื่อน ๆ - ฉันควรจะยกมือขึ้น ก่อนที่ฉันจะพูดแทรกขึ้นมา * - การยกมือขึ้นเป็นการแสดงให้คุณครูทราบว่าฉันอยากพูดอะไร * - ทุกครั้งที่ฉันอยากพูดในระหว่างที่คุณครูสอน ฉันจะพยายาม		พรรณนา พรรณนา มุมมอง มุมมอง มุมมอง มุมมอง มุมมอง ชี้นำ ยืนยัน ต่อเติม
เรื่องที่ปรับเปลี่ยน		
	ชื่อเรื่อง ทำอย่างไรเมื่ออยากพูดระหว่างครูสอน	ประโยค
สถานการณ์: นักเรียนออกทิสติกพูดสิ่งที่ตนต้องการจะพูด โดยแทรกขณะที่คุณครูสอน		
พฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการ: นักเรียนออกทิสติกรู้จักมารยาททางสังคมในการแสดงความต้องการจะพูด		
- เมื่อชั่วโมงเรียนเริ่มต้น คุณครูจะเข้ามาในห้องเรียน นักเรียนจะทำความเคารพคุณครู - หลังจากนั้นคุณครูอาจจะเริ่มสอนโดยการเล่าเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนให้นักเรียนฟัง - ขณะที่ฉันฟังคุณครูสอน บางครั้งฉันอยากพูดคุยกับคุณครู - บางทีฉันก็อาจจะพูดออกไปทันทีในสิ่งที่ฉันกำลังคิดหรือสิ่งที่ฉันนึกออก ในขณะที่คุณครูสอน * - เพื่อน ๆ และคุณครูอาจจะแปลกใจในสิ่งที่ฉันพูด - การพูดแทรกขึ้นมาของฉันอาจรบกวนการสอนของคุณครู และการเรียนของเพื่อน ๆ - ฉันควรจะยกมือขึ้นก่อน แล้วค่อยพูดออกไป * - การยกมือขึ้น แล้วค่อยพูด เป็นสิ่งที่ดี คนส่วนใหญ่จะพากัน * - คุณครูอาจจะหยุดให้ฉันพูด เมื่อฉันยกมือขึ้น * - ทุกครั้งที่ฉันอยากพูดในระหว่างที่คุณครูสอน ฉันจะพยายาม		พรรณนา พรรณนา มุมมอง มุมมอง มุมมอง มุมมอง มุมมอง ชี้นำ ยืนยัน ร่วม ต่อเติม

ในเรื่องที่ 4 นี้มีการปรับเปลี่ยนชื่อเรื่อง โดยผู้เข้าร่วมวิจัยให้ความเห็นว่า ควรตั้งชื่อเรื่องให้น่าสนใจ โดยเปลี่ยนจาก “พูดสอดแทรกขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุในขณะที่ผู้อื่นฟังครูสอน” เปลี่ยนเป็น “ทำอย่างไร

เมื่ออยากพูดระหว่างครูสอน” เพิ่มนิยามพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไข นอกจากนี้ยังมีการปรับเปลี่ยนประโยค ดังนี้
ปรับแก้ประโยคที่ว่า “บางทีฉันอยากพูดในสิ่งที่ฉันกำลังคิด หรือสิ่งที่ฉันนึกออก” และประโยค “ฉันอาจพูดแทรก
ขึ้นมาทันทีในขณะที่คุณครูสอน” โดยนำรวมกันเป็นประโยคเดียว ปรับแก้ข้อความในประโยค “ฉันควรจะยกมือ
ขึ้น ก่อนที่ฉันจะพูดแทรกขึ้นมา” และประโยค “การยกมือขึ้นเป็นการแสดงให้คุณครูทราบว่าฉันอยากพูดอะไร”
เพื่อให้ข้อความกระชับ และชัดเจนมากขึ้น

ตารางที่ 12 การปรับเปลี่ยนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 5 ด้านการสื่อความหมายกับบุคคลอื่น ทักษะย่อยการสร้าง
สัมพันธภาพกับผู้อื่น

การปรับเปลี่ยนเรื่องราวทางสังคม		
เรื่องราวทางสังคมในวันที่28 กุมภาพันธ์ 2552		
5	ยืนดูผู้อื่นเล่นและหยอกล้อกัน โดยไม่เข้าไปร่วมวงหรือมีส่วนร่วม	ประโยค
	สถานการณ์ : ยืนดูผู้อื่นเล่น ไม่ได้เข้าไปร่วม แม้ว่าอยากเล่นด้วย	
	- เวลาว่างจากการเรียน นักเรียนส่วนใหญ่จะเล่นหยอกล้อกันอย่างสนุกสนาน - นักเรียนบางคนอาจเล่นเตะบอล บางคนอาจวิ่งไล่จับกัน - บ่อยครั้งฉันยืนดูเพื่อน ๆ หยอกล้อเล่นกัน - มันน่าสนุกคินะ ฉันก็อยากเล่นกับเพื่อนด้วยเหมือนกัน - เพื่อน ๆ ก็คงอยากเล่นกับฉันเช่นกัน - มันคงจะดี ถ้าฉันเดินเข้าไปหาเพื่อน ๆ และบอกเขาว่าฉันขอเล่นด้วย - เพื่อน ๆ ก็จะให้ฉันเล่นด้วย ถ้าฉันบอกพวกเขาแบบนี้ * - เมื่อฉันต้องการเล่นกับเพื่อนมันจะดีมากฉันเข้าไปบอกเพื่อนว่าขอ * - ฉันจะพยายามเข้าไปเล่นกับเพื่อน ๆ บ่อย ๆ *	พรรณนา พรรณนา มุมมอง มุมมอง มุมมอง ชื่นนำ ส่วนร่วม ต่อเติม ยืนยัน
	เรื่องที่ปรับใหม่	
	ชื่อเรื่อง จะทำอะไร เมื่อต้องการเล่นกับเพื่อน	ประโยค
	สถานการณ์: นักเรียนออทิสติกยืนดูเพื่อนเล่นสนุกสนาน ไม่เข้าไปเล่นด้วย ถึงแม้ว่าอยากเล่น กับเพื่อนด้วย	
	พฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการ: ให้นักเรียนออทิสติกรู้จักการขอเล่นกับเพื่อน	
	- เวลาว่างจากการเรียน นักเรียนส่วนใหญ่อาจจะเล่นหยอกล้อกันอย่างสนุกสนาน - นักเรียนบางคนอาจเล่นเตะบอล บางคนอาจวิ่งไล่จับกัน - บ่อยครั้งฉันยืนดูเพื่อน ๆ หยอกล้อเล่นกัน - มันน่าสนุกคินะ ฉันก็อยากเล่นกับเพื่อนด้วยเหมือนกัน - เพื่อน ๆ ก็คงอยากเล่นกับฉันเช่นกัน - ถ้าเพื่อนคนอื่น ๆ อยากเข้าไปเล่นกับเพื่อน เขาจะเข้าไปขอเล่นกับเพื่อน * - มันคงจะดี ถ้าฉันเดินเข้าไปหาเพื่อน ๆ และบอกว่าฉันขอเล่นด้วย - การเข้าไปขอเล่นกับเพื่อน เป็นสิ่งที่ทำกัน เมื่อต้องการเล่นกับเพื่อน * - เมื่อฉันต้องการเล่นกับเพื่อนจะพยายามเดินเข้าไปหาเพื่อน และพูดว่า..... *	พรรณนา พรรณนา พรรณนา มุมมอง มุมมอง มุมมอง ชื่นนำ ยืนยัน ต่อเติม

ในเรื่องที่ 5 นี้มีการปรับเปลี่ยนชื่อเรื่อง โดยผู้เข้าร่วมวิจัยให้ความเห็นว่า ควรตั้งชื่อเรื่องให้น่าสนใจ โดยเปลี่ยนจาก “ชวนผู้อื่นเล่นและหยอกล้อกัน โดยไม่เข้าไปร่วมวงหรือมีส่วนร่วม” เปลี่ยนเป็น “จะอย่างไร เมื่อต้องการเล่นกับเพื่อน” เพิ่มนิยามพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไข นอกจากนี้ยังมีการปรับเปลี่ยนประโยคดังนี้ ปรับเพิ่มประโยค “ถ้าเพื่อนคนอื่น ๆ อยากเข้าไปเล่นกับเพื่อน เขาจะเข้าไปขอเล่นกับเพื่อน” และประโยค “การเข้าไปขอเล่นกับเพื่อน เป็นสิ่งที่ทำกัน เมื่อต้องการเล่นกับเพื่อน ” เข้ามาเพื่อให้เรื่องชัดเจนมากขึ้น ตัดประโยค “เพื่อน ๆ ก็จะให้ฉันเล่นด้วย ถ้าฉันบอกพวกเขาแบบนี้” และประโยค “ฉันจะพยายามเข้าไปเล่นกับเพื่อน ๆ บ่อย ๆ” ออกไป ปรับแก้ข้อความในประโยค “เมื่อฉันต้องการเล่นกับเพื่อนมันจะดีมากฉันเข้าไปบอกเพื่อนว่าขอ ” เพื่อให้ความหมายชัดเจนขึ้น

ตารางที่ 13 การปรับเปลี่ยนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 6 ด้านการสื่อความหมายกับบุคคลอื่น ทักษะย่อยการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น

การปรับเปลี่ยนเรื่องราวทางสังคม		
เรื่องราวทางสังคมในวันที่28 กุมภาพันธ์ 2552		
6	ทำกิจกรรม หรือเล่นคนเดียวในเวลาว่างหรือเวลาพักกลางวัน	ประโยชน์
	สถานการณ์ : นักเรียนออทิสติกใช้เวลาช่วงพักกลางวันคนเดียว ไม่ร่วมเล่นหรือทำกิจกรรมกับเพื่อน	
	- เวลาพักกลางวันเป็นช่วงเวลาที่ไม่มีการเรียนการสอน โดยทั่วไปเด็กนักเรียนจะทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่ตนชอบ - กิจกรรมที่มักจะเห็นได้ในตอนพักกลางวัน เช่น การนั่งเล่นกันกับเพื่อน นั่งคุยกับเพื่อน นั่งอ่านหนังสือกับเพื่อน เป็นต้น - ฉันอาจจะชอบเล่นคนเดียว หรือทำกิจกรรมคนเดียว ในช่วงเวลานี้ - แต่การเล่นกับเพื่อน หรือนั่งทำกิจกรรมกับเพื่อนอาจจะสนุกมากกว่า บางครั้งฉันอาจมีเพื่อนมากขึ้นด้วย - ฉันอาจจะเลือกกิจกรรมที่เพื่อนกำลังทำ ซึ่งกิจกรรมนั้นฉันก็ชอบ - ดังนั้นเวลาพักกลางวัน ฉันจะพยายามไปเล่นกับเพื่อน พูดคุยกัน หรืออ่านหนังสือกับเพื่อน ๆ โดยเลือกกิจกรรมที่ฉันชอบ *	พรรณนา พรรณนา มุมมอง มุมมอง ชี้นำ ยืนยัน
	เรื่องที่ปรับใหม่	
	ชื่อเรื่อง เล่นคนเดียวเวลาพักกลางวัน	ประโยชน์
	สถานการณ์ : นักเรียนออทิสติกใช้เวลาช่วงพักกลางวันคนเดียว ไม่ร่วมเล่นหรือทำกิจกรรมกับเพื่อน	
	พฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการ: ให้นักเรียนออทิสติกทำกิจกรรมหรือเล่นกับเพื่อนช่วงเวลาพักกลางวันมากกว่าอยู่คนเดียว	
	- เวลาพักกลางวันเป็นช่วงเวลาที่ไม่มีการเรียนการสอน โดยทั่วไปเด็กนักเรียนจะทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่ตนชอบ - กิจกรรมที่มักจะเห็นได้ในตอนพักกลางวัน เช่น การนั่งเล่นกันกับเพื่อน นั่งคุยกับเพื่อน นั่งอ่านหนังสือกับเพื่อน เป็นต้น - ฉันอาจจะชอบเล่นคนเดียว หรือทำกิจกรรมคนเดียว ในช่วงเวลานี้ - แต่การเล่นกับเพื่อน หรือนั่งทำกิจกรรมกับเพื่อนอาจจะสนุกมากกว่า บางครั้งฉันอาจมีเพื่อนมากขึ้นด้วย - ฉันอาจจะเลือกกิจกรรมที่เพื่อนกำลังทำ ซึ่งกิจกรรมนั้นฉันก็ชอบ - ฉันควรจะพยายามทำในสิ่งที่ฉันชอบร่วมกับผู้อื่น มากกว่าเล่นคนเดียว* - คนส่วนใหญ่ชอบเล่นกันเป็นกลุ่มมากกว่าอยู่คนเดียว* - เวลาพักกลางวัน ฉันจะ	พรรณนา พรรณนา มุมมอง มุมมอง มุมมอง ชี้นำ ยืนยัน ต่อเติม

ในเรื่องที่ 6 นี้มีการปรับเปลี่ยนชื่อเรื่อง โดยผู้เข้าร่วมวิจัยให้ความเห็นว่า ควรตั้งชื่อเรื่องให้น่าสนใจ โดยเปลี่ยนจาก “ทำกิจกรรม หรือเล่นคนเดียวในเวลาว่างหรือเวลาพักกลางวัน” เปลี่ยนเป็น “เล่นคนเดียวเวลาพักกลางวัน” นอกจากนี้ยังมีการปรับเปลี่ยนประโยค ดังนี้ ดัดประโยค “ตั้งนั้นเวลาพักกลางวัน ฉันจะพยายามไปเล่นกับเพื่อน พุดคุยกัน หรืออ่านหนังสือกับเพื่อน ๆ โดยเลือกกิจกรรมที่ฉันชอบ” ออกไป และเพิ่มประโยค “ฉันควรจะพยายามทำในสิ่งที่ฉันชอบร่วมกับผู้อื่น มากกว่าเล่นคนเดียว” และประโยค “คนส่วนใหญ่ชอบเล่นกันเป็นกลุ่มมากกว่าอยู่คนเดียว” เพื่อชี้ให้นักเรียนออกทิสติกเข้าใจเรื่องการเล่นกับเพื่อนให้เรื่องชัดเจนมากขึ้น และเพิ่มประโยค “เวลาพักกลางวัน ฉันจะ” ให้นักเรียนออกทิสติกเติมเพื่อตรวจสอบความเข้าใจเรื่อง

ตารางที่ 14 การปรับเปลี่ยนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 7 ด้านการสื่อความหมายกับบุคคลอื่น ทักษะย่อยการรับรู้ทางอารมณ์ของผู้อื่น

การปรับเปลี่ยนเรื่องราวทางสังคม		
เรื่องราวทางสังคมในวันที่28 กุมภาพันธ์ 2552		
7	ไม่พูดปดหรือให้กำลังใจเพื่อนเมื่อเพื่อนเศร้า	ประโยค
	สถานการณ์ : นักเรียนออกทิสติกเข้าไปหาเพื่อนขณะเพื่อนกำลังเศร้า	
	- บ่อยครั้งฉันอาจจะเห็นเพื่อน ๆ นั่งเงียบ ๆ ไม่พูดไม่จา - บางครั้งเพื่อนอาจร้องไห้แบบโดยที่ฉันไม่รู้ว่ามีทำไม - บางครั้งฉันอาจเข้าเล่น หรือหาเพื่อนเล่น แล้วเพื่อนโกรธ - ฉันไม่รู้ว่ามีทำไมเพื่อนจึงโกรธ - การที่เพื่อนแสดงกริยาแบบนี้ บางทีเพื่อนอาจกำลังเศร้าหรือกลัวใจ - สิ่งทีฉันควรทำแทนการเข้าไปพูดเล่นหรือ หาเพื่อนคือการพูดปดใจ - การพูดปดใจ เป็นการแสดงถึงความเป็นมิตรอีกแบบหนึ่ง - ฉันอาจปดใจเพื่อนโดยใช้คำพูด เช่น ทำใจให้สบาย อย่าคิดมากนะ ไม่เป็นไรน่า เป็นต้น - ถ้าเราเห็นเพื่อนเศร้าครั้งใด ฉันจะ.....	พรรณนา พรรณนา มุมมอง มุมมอง มุมมอง มุมมอง มุมมอง ชี้แนะ ต่อเติม
	เรื่องที่ปรับใหม่	
	ชื่อเรื่อง ควรทำตัวอย่างไรเมื่อเพื่อนเศร้า	ประโยค
	สถานการณ์ : นักเรียนออกทิสติกเข้าไปหาเพื่อนขณะเพื่อนกำลังเศร้า	
	7.1 ความเศร้าคืออะไร	
	พฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการ: ให้นักเรียนออกทิสติกรู้จักความเศร้า	
	- เวลาที่ฉันต้องการอะไรบางอย่าง แล้วไม่ได้ดังที่ต้องการ เวลาที่ฉันโดนคุณครูดุ เวลาที่ฉันทำสิ่งของหายไป แล้วหาไม่เจอ แต่ฉันอยากได้สิ่งของนั้นกลับมา หรือเวลาที่พูดกับคนอื่น แล้วคนอื่นไม่พูดด้วย ฉันอาจมีความรู้สึกอย่างหนึ่งขึ้นมา - ความรู้สึกที่เกิดขึ้นมาจะทำให้ฉันอยากจะร้องไห้ อาจจะทำให้ฉันอยากอยู่คนเดียว อาจจะทำให้ฉันไม่อยากพูดกับคนอื่น ๆ อาจจะทำให้ฉันให้นั่งเหม่อลอยเพราะคิดถึงเรื่องที่ กำลังคิด หรืออาจทำให้ฉันไม่อยากเรียน - ความรู้สึกทั้งหมดนี้ เรียกว่า ความเศร้า - ความเศร้านั้นเกิดขึ้นได้กับทุกคน	พรรณนา มุมมอง ชี้แนะ ยืนยัน

ตารางที่ 14 การปรับเปลี่ยนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 7 ด้านการสื่อความหมายกับบุคคลอื่น ทักษะย่อยการรับรู้ทางอารมณ์ของผู้อื่น (ต่อ)

7.2 จะรู้ได้อย่างไรว่าคนอื่นเศร้า	
พฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการ: ให้นักเรียนออกิ่สติดิรู้ว่คนเศร้าทำต่นอย่งไร	
- บางครั้งฉันอาจจะเห็นเพื่อน ๆ ทำตัวแปลก ๆ ในชั้นเรียน - บางคนอาจจะนั่งเฉย ๆ ไม่พูดไม่จา ตามก็ไม่ตอบ - บางคนอาจนั่งเหม่อลอย มองออกไปนอกหน้าต่าง ไม่ฟังสิ่งที่ครูสอน - บางคนอาจจะไปนั่งอยู่คนเดียว ขณะที่เพื่อนกำลังเล่น หรือคุยสนุกกัน - บางคนอาจทำหน้าเครียด นั่งคนเดียว และอาจจะร้องไห้ - ถ้าฉันเห็นเพื่อน ๆ ทำตัวแบบนี้ ฉันอาจจะเข้าใจได้ว่าเพื่อนกำลังเศร้า	พรรณนา มุมมอง มุมมอง มุมมอง มุมมอง ชี้นำ
7.3 ฉันควรทำอะไรเมื่อเพื่อนเศร้า	
พฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการ: ให้นักเรียนออกิ่สติดิรู้จกการวางตัวขณะคนอื่นเศร้า	
- บางครั้งฉันอาจจะเห็นเพื่อนทำพฤติกรรมที่บ่งบอกว่าเพื่อนกำลังเศร้า - มันเป็นการยากที่จะรู้ว่าทำไม เพื่อนจึงเศร้า - แม้ว่าฉันจะไปถาม เพื่อนอาจจะไม่ตอบ - ถ้าฉันเข้าไปเล่นหรือแหย่เพื่อน เพื่อนอาจไม่ชอบฉัน - ฉันควรจะเข้าไปนั่งเฉย ๆ ข้าง ๆ เพื่อน - บางครั้งการไปนั่งข้างคนที่เศร้าก็เป็นการให้กำลังใจกัน	พรรณนา มุมมอง มุมมอง มุมมอง ชี้นำ ยืนยัน

ในเรื่องที่ 7 นี้ผู้ร่วมวิจัยมีความเห็นว่าการสอนเรื่องอารมณ์เป็นเรื่องที่ซับซ้อน ควรจะสอนเป็นขั้นๆ ไป โดยเริ่มจากการสอนให้นักเรียนออกิ่สติดิรู้จกก่อนว่ความเศร้าคืออะไร คนที่เศร้ามีลักษณะอะไรได้บ้าง และสุดท้ายแทนที่จะปลอมซึ่งเป็นการยากที่จะพูดสำหรับนักเรียนออกิ่สติดิดังนั้นปรับให้เป็นสอนให้นั่งเฉย ๆ ไม่เข้าไปแหย่เพื่อนแทน นอกจากนี้เพิ่มนิยามพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขเข้าไป

ตารางที่ 15 การปรับเปลี่ยนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 ด้านการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น ทักษะย่อยการแบ่งปัน

การปรับเปลี่ยนเรื่องราวทางสังคม		
เรื่องราวทางสังคมในวันที่28 กุมภาพันธ์ 2552		
8	เพิกเฉยเมื่อเพื่อนขอความช่วยเหลือ แม้ว่าความช่วยเหลือนั้นตนเองทำได้	ประโยชน์
	สถานการณ์ : นักเรียนออทิสติก เพิกเฉยเมื่อครูหรือเพื่อนวานให้ช่วยถือของ แม้ว่านักเรียนจะทำได้ก็ตาม	
	- ในห้องเรียนนักเรียนทุกคนเป็นเพื่อนกัน - เพื่อน คือ คนที่ช่วยเหลือกันเวลาที่เพื่อนต้องการความช่วยเหลือ - ฉันก็เป็นเพื่อนกับคนอื่น ๆ ในห้องเช่นกัน - บ่อยครั้งที่เพื่อนอาจจะขอให้ฉันช่วย เช่น ช่วยเพื่อนถือของเมื่อเพื่อนต้องถือของหนัก ๆ หรือ ถือของเยอะ ๆ - ฉันอาจจะไม่อยากช่วย แม้ว่าฉันจะทำได้ - เมื่อเพื่อนถือของหนัก แล้วฉันไม่ช่วยเพื่อนถือ เพื่อนอาจเสียใจ - เพื่อนอาจมองว่าฉันไม่ใช่เพื่อนก็ได้ - มันจะดีมากนะ ถ้าฉันเข้าไปช่วยเพื่อนถือของเวลาเพื่อนถือของหนัก - เพื่อน ๆ จะรักฉันและเห็นฉันเป็นเพื่อนถ้าฉันทำอย่างนั้น ฉันอาจได้เพื่อนเพิ่มขึ้นก็ได้ - เมื่อฉันเห็นเพื่อนถือของหนัก และเพื่อนขอให้ฉันช่วย ฉันจะพยายามเข้าไปช่วยเพื่อน พรรณนา พรรณนา มุมมอง มุมมอง มุมมอง มุมมอง ชี้แนะ ยืนยัน ต่อเติม	
เรื่องที่ปรับใหม่		
	ชื่อเรื่อง ช่วยฉันถือของหน่อย	ประโยชน์
	สถานการณ์: นักเรียนออทิสติก เพิกเฉยเมื่อครูหรือเพื่อนวานให้ช่วยถือของ แม้ว่านักเรียนจะทำได้ก็ตาม	
	พฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการ: ให้นักเรียนออทิสติกรู้จักช่วยเหลือผู้อื่น	
	- เวลาที่ฉันอยู่ที่โรงเรียน บางครั้งฉันจะเห็นคุณครูหรือเพื่อน ๆ ถือของทีละมาก ๆ - บางครั้งคุณครู หรือเพื่อนอาจจะขอให้ฉันช่วยถือสิ่งของที่เขาดื้อมาบ้าง - ฉันอาจจะไม่อยากช่วย แม้ว่าฉันจะทำได้ - การที่คุณครู หรือเพื่อนขอร้องให้ช่วยถือของ เพราะพวกเขาถือไม่ไหวแล้ว - เมื่อคุณครู หรือเพื่อนถือของหนัก แล้วฉันไม่ช่วยถือ คุณครูและเพื่อนอาจเสียใจ และมองว่าฉันไม่มีน้ำใจ - มันจะดีมากนะ ถ้าฉันจะเข้าไปช่วยคุณครู หรือเพื่อนถือของเวลาเพื่อนถือของเยอะ ๆ - คนส่วนใหญ่ถือว่าการช่วยคนอื่นถือของเป็นเรื่องที่ดี - เมื่อฉันเห็นคุณครู หรือเพื่อนถือของหนัก และเพื่อนขอให้ฉันช่วย ฉันจะพยายาม พรรณนา พรรณนา มุมมอง มุมมอง มุมมอง ชี้แนะ ยืนยัน ต่อเติม	

ในเรื่องที่ 8 นี้มีการปรับเปลี่ยนเรื่องอยู่มาก เนื่องจากผู้ร่วมวิจัยเห็นว่าสถานการณ์ควรเฉพาะเพื่อให้ นักเรียนออกทัศนคติเห็นภาพมากขึ้น นอกจากนี้ผู้ร่วมวิจัยเห็นว่าบางประโยคนำเสนอในทางลบเกินไป เช่น ประโยค “เพื่อนอาจมองว่าฉันไม่ใช่เพื่อนก็ได้” เพิ่มนิยามพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไข

ตารางที่ 16 การปรับเปลี่ยนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 9 ด้านการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น ทักษะย่อยการทำตาม คำแนะนำ

การปรับเปลี่ยนเรื่องราวทางสังคม		
เรื่องราวทางสังคมในวันที่28 กุมภาพันธ์ 2552		
9	ไม่เป็นผู้เริ่มลงมือทำ หรือนำกิจกรรมให้ผู้อื่นทำตาม	ประโยค
	สถานการณ์ : เมื่อนักเรียนออกทัศนคติเข้ากลุ่มแล้ว จะนั่งเฉย ๆ ไม่ช่วยเพื่อนทำงาน	
	- ในคาบเรียนวิทยาศาสตร์ คุณครูจะให้ให้นักเรียนทุกคนนั่งเป็นกลุ่ม ๆ - เมื่อคุณครูสอนเนื้อหาจบแล้ว คุณครูจะให้ให้นักเรียนทำการทดลองร่วมกัน - หลายครั้งฉันอาจนั่งเฉย ๆ ฉันไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรต่อไป - เพื่อน ๆ ในกลุ่ม ก็อาจจะนั่งเฉย ๆ เหมือนกับฉัน - ถ้าทุกคนนั่งเฉย ๆ การทดลองอาจจะไม่เสร็จ - ฉันอาจจะเป็นคนนำเพื่อน ๆ ทำการทดลองได้ - ฉันอาจจะถามเพื่อน ๆ ว่า “ใครจะทำอะไรบ้าง” - เป็นการดีนะ ถ้าฉันเป็นคนนำเพื่อนทำการทดลองบ้าง - เมื่อใดก็ตาม เมื่อเข้ากลุ่มแล้ว เพื่อน ๆ นั่งเฉย ฉันจะพยายาม	พรรณนา พรรณนา มุมมอง มุมมอง มุมมอง มุมมอง มุมมอง ชี้แนะ ข้อเติม
	เรื่องที่ปรับใหม่	
	ชื่อเรื่อง เมื่อต้องทำงานกลุ่ม	ประโยค
	สถานการณ์ : เมื่อนักเรียนออกทัศนคติเข้ากลุ่มแล้ว จะนั่งเฉย ๆ ไม่ช่วยเพื่อนทำงาน	
	พฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการ: ให้นักเรียนออกทัศนคติช่วยเพื่อนทำงาน	
	- ในชั่วโมงวิชาต่าง ๆ บางครั้งนักเรียนมักจะนั่งเรียนเป็นกลุ่มกับเพื่อน ๆ - เพื่อนคนอื่น ๆ จะนั่งประจำกลุ่มของตน - ระหว่างที่เรียน คุณครูจะมอบหมายงานหรือกิจกรรมให้นักเรียนแต่ละกลุ่มทำ เช่น ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด หรือ ให้นักเรียนปรึกษากันหาคำตอบในสิ่งที่ครูถาม - เพื่อนในกลุ่มของฉันก็จะทำงานหรือกิจกรรมตามที่คุณครูสั่ง โดยอาจแบ่งงานกันทำ - ทุกคนในกลุ่มรวมทั้งฉันอาจจะได้รับมอบหมายหน้าที่ให้ทำงานอย่างน้อยคนละ 1 อย่าง - บางทีเพื่อนอาจจะถามความเห็นของฉัน หรือขอให้ฉันช่วยทำงานบางอย่าง เป็นต้นว่าช่วยเตรียมอุปกรณ์ - เมื่อทุกคนรวมทำงานตามหน้าที่ของตนเสร็จ งานกลุ่มก็จะเสร็จ - เมื่องานกลุ่มเสร็จ ก็จะมียานส่งคุณครู คุณครูก็จะให้คะแนน - เมื่อใดก็ตามที่มีการทำงานกลุ่ม ทุกคนรวมทั้งฉันก็จะพยายามทำงานตามหน้าที่ของตนจนเสร็จ	พรรณนา พรรณนา พรรณนา มุมมอง มุมมอง มุมมอง มุมมอง มุมมอง ชี้แนะ

ในเรื่องที่ 9 นี้มีการเปลี่ยนเรื่องอยู่มาก เนื่องจากผู้ร่วมวิจัยเห็นว่าการที่จะให้นักเรียนนำทำกิจกรรม เป็นเรื่องที่ค่อนข้างยุ่งยาก แต่ควรสอนนักเรียนออกทิสติกให้เข้าใจแนวความคิดเกี่ยวกับการทำงานกลุ่มจะดีกว่า และให้เพิ่มนิยามที่ต้องการแก้ไข

ตารางที่ 17 การปรับเปลี่ยนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 10 ด้านการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น ทักษะย่อยการทำงาน เป็นกลุ่ม

การปรับเปลี่ยนเรื่องราวทางสังคม		
เรื่องราวทางสังคมในวันที่28 กุมภาพันธ์ 2552		
10	สนใจเฉพาะความคิดเห็นของตนเอง	ประโยชน์
	สถานการณ์ : ในขณะที่เข้ากลุ่มนักเรียนออกทิสติกมักจะพูดในสิ่งที่ตนต้องการ โดยไม่ฟังผู้อื่น	
	- ในการเรียนแต่ละวิชา บ่อยครั้งคุณครูจะแบ่งให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม - เมื่อเข้ากลุ่มทุกคนจะพูดคุยกัน เพื่อแบ่งงานกันทำ - บางครั้งอาจมีการพูดคุยกันเพื่อถามความคิดเห็นของคนในกลุ่มเพื่อหาความคิดเห็นร่วมกัน เช่น จะส่งงานคุณครูวันไหน จะทำงานร่วมกันเมื่อไร - ฉันชอบที่จะแสดงความคิดเห็นต่อคนอื่นเช่นกัน - ความคิดเห็นของฉัน ฉันอาจคิดว่ามันเยี่ยมมาก - บางครั้งเพื่อน ๆ อาจจะยอมรับความคิดเห็นของฉัน - แต่บางครั้ง เพื่อน ๆ อาจไม่เห็นด้วยกับความเห็นของฉัน - ฉันอาจรู้สึกหงุดหงิด หรือเสียใจ เมื่อเพื่อน ๆ ไม่ฟังความคิดเห็นของฉัน - เมื่อคนส่วนใหญ่มีความเห็นตรงกัน ฉันก็ควรจะทำ เช่น ถ้าในกลุ่มมีสมาชิก 5 คน มี 3 คนมีความเห็นว่าความคิดเห็นฉันยังไม่ดีพอ ฉันก็ควรจะทำตามนั้น - การรับฟังความคิดเห็นคนอื่นเป็นสิ่งดี - เมื่อต้องมีการพูดคุยกันในกลุ่มฉันจะพยายามรับฟัง ของคนอื่น และร่วมตัดสินใจตามเสียงส่วนใหญ่	พรรณนา พรรณนา พรรณนา มุมมอง มุมมอง มุมมอง มุมมอง มุมมอง ชี้นำ ยืนยัน ต่อเติม
	เรื่องที่ปรับใหม่	
	ข้อเรื่อง เมื่อฉันมีความเห็นไม่ตรงกับเพื่อน	ประโยชน์
	สถานการณ์ : ในขณะที่เข้ากลุ่มนักเรียนออกทิสติกมักจะพูดในสิ่งที่ตนต้องการ โดยไม่ฟังผู้อื่น	
	พฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการ: ให้นักเรียนออกทิสติกรู้จักมารยาทในการทำงานกลุ่มกับผู้อื่น โดยยอมรับความเห็นของผู้อื่นบ้าง	

ตารางที่ 17 การปรับเปลี่ยนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 10 ด้านการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น ทักษะย่อยการทำงานเป็นกลุ่ม (ต่อ)

การปรับเปลี่ยนเรื่องราวทางสังคม		
	- ในการเรียนแต่ละวิชา บ่อยครั้งคุณครูจะแบ่งให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม	พรรณนา
	- เมื่อเข้ากลุ่มทุกคนจะพูดคุยกัน เพื่อแบ่งงานกันทำ	พรรณนา
	- อาจมีการพูดคุยกันเพื่อถามความคิดเห็นของคนในกลุ่มเพื่อหาความคิดเห็นร่วมกัน เช่น จะส่งงานคุณครูวันไหน จะทำงานร่วมกันเมื่อไร	พรรณนา
	- ดันชอบที่จะแสดงความคิดเห็นต่อคนอื่นเช่นกัน	มุมมอง
	- ความคิดเห็นของฉัน ฉันอาจคิดว่ามันเยี่ยมมาก	มุมมอง
	- บางครั้งเพื่อน ๆ อาจจะยอมรับความคิดเห็นของฉัน แต่บางครั้งเพื่อน ๆ อาจไม่เห็นด้วยกับความเห็นของฉันก็ได้	มุมมอง
	- ฉันอาจรู้สึกหงุดหงิด หรือเสียใจ เมื่อเพื่อน ๆ ไม่ฟังความคิดเห็นของฉัน	มุมมอง
	- เมื่อคนส่วนใหญ่มีความเห็นตรงกัน ฉันก็ควรจะยอมรับตามนั้น	ชี้นำ
	- การรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เป็นสิ่งดี	ยืนยัน
	- เมื่อต้องมีการพูดคุยกันในกลุ่มฉันจะพยายาม	ต่อเติม

ในเรื่องที่ 10 นี้มีการปรับเปลี่ยนเรื่องอยู่มาก เนื่องจากผู้ร่วมวิจัยเห็นว่าประโยคโดยรวมยาวเกินไป ควรปรับให้กระชับมากขึ้นกว่าเดิม และให้เพิ่มนิยามที่ต้องการแก้ไข

2.1.1.4 การสะท้อนกลับ เพื่อปรับปรุงเรื่องราวทางสังคม

นำผลการตรวจสอบความถูกต้องของการเขียนเรื่องราวทางสังคมมาวิเคราะห์ สรุปข้อมูลที่ได้จากการประชุมกลุ่ม ปรับปรุงแก้ไข และจัดทำเป็นเรื่องราวทางสังคมฉบับทั่วไป โดยกลุ่มผู้ร่วมวิจัย มีความเห็นว่า การเขียนเรื่องราวทางสังคมนั้นควรจะเขียนให้มีสัดส่วนประโยคประมาณ 10 ประโยคในการเขียนมีข้อยุ่งยากตรงการใช้ข้อความทางบวก และควรจะมีประโยคชี้นำที่ชัดเจน จะทำให้นักเรียนออกิติดึกเข้าใจสถานการณ์ทางสังคม นอกจากนี้เรื่องราวทางสังคมสำหรับนักเรียนออกิติดึกนี้ควรมีการแบ่งเรื่องออกเป็นตอน ๆ ในบางเรื่อง เนื่องจากพฤติกรรมทักษะทางสังคมบางพฤติกรรมของนักเรียนออกิติดึกระดับมัธยมศึกษาชั้นก่อนข้างซับซ้อน เรื่องราวทางสังคมนี้เป็นวิธีการที่ผู้ดูแลสามารถทำได้เอง และเป็นวิธีที่คนอื่นทำได้ไม่ดีเท่าผู้ปกครองใกล้ชิด และการมีเรื่องราวทางสังคมฉบับทั่วไปจะใช้เป็นแนวทางการสร้างเรื่องราวทางสังคมเรื่องอื่น ๆ ได้ง่ายขึ้น

2.1.2 วงจรที่ 2 การสร้างเรื่องราวทางสังคมฉบับเฉพาะบุคคล (เม.ย. –พ.ค. 2552)

มีการดำเนินการดังต่อไปนี้

2.1.2.1 การวางแผน เพื่อกำหนดนักเรียนเป้าหมายและทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหาในการเรียนรู้ร่วมสำหรับการสร้างเรื่องราวทางสังคมฉบับเฉพาะบุคคล

1) ผู้วิจัยเลือกนักเรียนออทิสติกที่มีปัญหาทักษะทางสังคม ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดขอนแก่น จำนวน 1 คน เป็นนักเรียนเพศชาย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดขอนแก่น โดยผู้ปกครองยินยอมให้เป็นนักเรียนเป้าหมายเป็นลายลักษณ์อักษร

2) ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมนักเรียนออทิสติกเป้าหมายในสภาพแวดล้อมจริงในโรงเรียนเป็นเวลา 1 สัปดาห์ เพื่อค้นหาทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหาในการเรียนร่วมประกอบการสัมภาษณ์เพื่อนร่วมชั้น โดยสุ่มเพื่อนที่เป็นสมาชิกกลุ่มเดียวกันมา 2 คน พบว่านักเรียนเป้าหมายสามารถอ่านหนังสือได้ เรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียนทั่วไปตามเกณฑ์อายุ มีทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหาทั้งด้าน 3 ด้าน คือ การควบคุมตนเอง การสื่อความหมายกับคนอื่น การทำงานร่วมกับคนอื่น

3) สันทนา กลุ่มครูผู้สอนจำนวน 2 คน และผู้ปกครองจำนวน 1 คน ในวันที่ 8 พฤษภาคม 2552 เพื่อร่วมกันวิเคราะห์การปฏิบัติทักษะทางสังคมที่ไม่เหมาะสม กำหนดพฤติกรรมเป้าหมายของนักเรียนออทิสติกเป้าหมายร่วมกันดังนี้ นักเรียนออทิสติกเป้าหมายมีพฤติกรรมทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหารบกวนการเรียนร่วมที่ต้องการได้รับการพัฒนาคือ ทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม เนื่องจากว่าในระดับมัธยมศึกษาการเรียนการสอนส่วนใหญ่จะเป็นรูปแบบกลุ่ม โดยนักเรียนออทิสติกเป้าหมายจะมีปัญหาทักษะทางสังคมในเรื่องการทำงานกลุ่ม กล่าวคือ เมื่อเข้ากลุ่มจะนั่งเฉย ๆ บางครั้งก็ลุกออกจากที่ มีการกระตุ้นตัวเองโดยการเล่นนิ้วบ่อย ๆ

2.1.2.2 การปฏิบัติ เพื่อปรับปรุงเรื่องราวทางสังคมให้เหมาะสมกับนักเรียนเป้าหมาย

หลังจากได้ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับนักเรียนเป้าหมาย ผู้วิจัยเลือกเรื่องราวทางสังคมที่สร้างไว้จากตอนที่ 1 (ฉบับทั่วไป) มาร่วมปรับปรุงให้เป็นเรื่องราวที่มีความจำเพาะเหมาะสมสำหรับนักเรียนออทิสติกนักเรียนเป้าหมาย โดยเลือกเรื่องที่ 9 เรื่อง เมื่อต้องทำงานกลุ่ม มาแล้วสันทนา กลุ่มวิเคราะห์รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ตามแนวคำถามมี 4 ข้อ คือ ใคร อะไร เมื่อไร ที่ไหน ดังนี้ วิเคราะห์ว่าสถานการณ์ที่เกิดขึ้นมีใครเกี่ยวข้องบ้าง เกิดอะไรขึ้นก่อนนักเรียนปฏิบัติตนด้านทักษะทางสังคมที่ไม่เหมาะสม และเกิดอะไรขึ้นทันทีทันใดหลังจากปฏิบัติตนด้านทักษะทางสังคมที่ไม่เหมาะสม พบว่า นักเรียนออทิสติกมักมีพฤติกรรมเข้าทำกิจกรรมกลุ่มแล้วนั่งเฉย ๆ ซึ่งสถานการณ์นั้นเกิดขึ้นในคาบเรียนวิทยาศาสตร์ โดยทั่วไปเมื่อนักเรียนเข้าเรียนวิชานี้ทุกคนจะนั่งประจำกลุ่มของตนและร่วมกันทำการทดลอง นักเรียนออทิสติกเป้าหมายจะมีพฤติกรรมเมื่อเข้ากลุ่มแล้วจะนั่งเฉย ๆ บ่อยครั้งจะลุกออกจากที่ไปเดิน เป็นการรบกวนการเรียนของเพื่อนและการสอนของครู ส่งผลให้คุณครูและเพื่อนในกลุ่มจะถูกดุด้วย อาจโดนหักคะแนนกลุ่ม นอกจากนี้ในระหว่างการเรียนรู้วิชานี้ นักเรียนออทิสติกยังจะแสดงพฤติกรรมการกระตุ้นตนเองโดยการเล่นนิ้ว และปั่นสมุดอยู่บ่อย ๆ อันเป็นเป็นการรบกวนการสอนและการทำงานกลุ่ม อนึ่งการเล่นนิ้ว และการปั่นสมุดนั้นเป็นข้อพฤติกรรมหนึ่งที่อยู่ในแบบสำรวจด้านการควบคุมตนเองว่าด้วยเรื่องเมื่อนักเรียนอยู่ในห้องเรียนรวม นักเรียนจะแสดงพฤติกรรมกระตุ้นตนเองรบกวนเพื่อนข้าง ๆ เช่น สะบัดข้อมือ เล่น ปั่นวัตถุต่าง ๆ เล่น ทั้งนี้ครูผู้สอนกล่าวว่าเป็นพฤติกรรมที่อยากให้ปรับ เพราะจะเป็นผลต่อนักเรียน เนื่องจากเป็นมารยาททางสังคมอีกแบบหนึ่งซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์เพื่อนในกลุ่ม ผู้วิจัยจึงนำข้อมูลดังกล่าวไปเขียนเรื่องราวทางสังคมให้เป็นรูปเล่ม ได้เรื่องราวดังนี้

ตารางที่ 18 เรื่องราวทางสังคม สำหรับพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกฉบับเฉพาะบุคคล

1	เรื่อง การทำงานกลุ่มสำหรับเอ (นามสมมุติ)	ประโยค
	สถานการณ์ ในชั้นเรียนวิชาวิทยาศาสตร์	
	- ในชั่วโมงวิชาต่าง ๆ บางครั้งเอมักจะนั่งเรียนเป็นกลุ่มกับเพื่อน ๆ - เพื่อนคนอื่น ๆ จะนั่งประจำกลุ่มของตน - ระหว่างที่เรียน คุณครูจะมอบหมายงานหรือกิจกรรมให้นักเรียนแต่ละกลุ่มทำ เช่น ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด หรือ ให้นักเรียนปรึกษากันหาคำตอบในสิ่งที่ครูถาม - เพื่อนในกลุ่มของเอก็จะทำงานหรือกิจกรรมตามที่คุณครูสั่ง โดยอาจแบ่งงานกันทำ - ทุกคนในกลุ่มรวมทั้งเออาจจะได้รับมอบหมายหน้าที่ให้ทำงานอย่างน้อยคนละ 1 อย่าง - บางทีเพื่อนอาจจะถามความเห็นของเอ หรือขอให้เอช่วยทำงานบางอย่าง เป็นต้นว่าช่วยเตรียมอุปกรณ์ - บางทีเพื่อนอาจจะถามความเห็นของเอ หรือขอให้เอช่วยทำงานบางอย่าง เป็นต้นว่าช่วยเตรียมอุปกรณ์ - เมื่อทุกคนรวมทั้งเอทำงานตามหน้าที่ของตนเสร็จ งานกลุ่มก็จะเสร็จ - เมื่องานกลุ่มเอเสร็จ ก็จะมีงานส่งคุณครู คุณครูก็จะให้คะแนน - เมื่อใดก็ตามที่มีการทำงานกลุ่ม ทุกคนรวมทั้งเอก็จะพยายามทำงานตามหน้าที่ของตนจนเสร็จ	พรรณนา พรรณนา พรรณนา พรรณนา มุมมอง มุมมอง มุมมอง มุมมอง มุมมอง ชื่นำ
	ชื่อเรื่อง เกี่ยวกับการทำงานทดลอง	
	สถานการณ์ ในชั้นเรียนวิชาวิทยาศาสตร์	
	- ในคาบเรียนวิทยาศาสตร์ที่ห้องเลียบ นักเรียนทุกคนนั่งประจำกลุ่มของตนเสมอ - เอและเพื่อน ๆ อยู่กลุ่มที่ 5 โดยจะนั่งตรงข้ามโต๊ะคุณครู - คุณครูจะให้นักเรียนทำการทดลองร่วมกันตามแผนการทดลองที่ได้เตรียมไว้แล้ว - เอจะเห็นเพื่อน ๆ ช่วยกันทำการทดลองตามที่คุณครูสั่ง โดยบางครั้งเพื่อนอาจจะบอกให้เอช่วยทำการทดลอง เช่น หยิบอุปกรณ์ที่จะทำการทดลองให้ แต่บางครั้งอาจจะไม่ได้บอก - ในระหว่างทำการทดลอง เพื่อน ๆ บางคนที่อยู่กลุ่มอื่นอาจจะเดินไปมา เอจึงออกจากกลุ่มไปเดินด้วย - บางครั้งเอก็อาจจะนั่งเล่นกับพื้น - การที่เอลุกเดินไปมา หรือนั่งเล่นกับพื้น ไม่นั่งประจำกลุ่ม อาจเป็นการรบกวนเพื่อนคนอื่น ๆ ที่ทำการทดลอง และอาจจะเป็นการรบกวนการสอนของคุณครู - คุณครูอาจจะดู หรือหักคะแนนกลุ่มของเอ ถ้าเอออกไปเดิน เพื่อน ๆ ในกลุ่มอาจจะไม่พอใจ ถ้ากลุ่มถูกดูและหักคะแนน - ดังนั้นเอจะพยายามนั่งอยู่ที่กลุ่มไม่ลุกออกจากกลุ่มไปไหน - เป็นการดีนะที่จะนั่งอยู่กับกลุ่มดูเพื่อนทำการทดลอง บางครั้งเพื่อนอาจจะให้เอช่วยทำการทดลองบ้าง - เมื่อใดก็ตามในขณะที่เพื่อนทำการทดลอง เอจะพยายาม	พรรณนา พรรณนา พรรณนา มุมมอง มุมมอง มุมมอง มุมมอง มุมมอง มุมมอง ชื่นำ ยืนยัน ต่อเติม

ตารางที่ 18 เรื่องราวทางสังคม สำหรับพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกฉบับเฉพาะบุคคล (ต่อ)

2	ชื่อเรื่อง เกร็ดการปั่นสมุค	ประโยชน์
	สถานการณ์ในชั้นเรียนวิชาวิทยาศาสตร์	
	- ในคาบเรียนวิทยาศาสตร์ที่ห้องแล็บ ทุกคนจะทำการทดลองที่กลุ่มของตนเอง - คุณครูจะพูดบรรยายวิธีการทดลอง และให้นักเรียนทำการทดลอง - บ่อยครั้งเองจะเล่นปั่นสมุคระหว่างที่คุณครูพูด - บางครั้งเองก็ปั่นสมุคในระหว่างที่เพื่อนทำการทดลอง - การปั่นสมุคระหว่างที่คุณครูพูด เป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ - คุณครูและเพื่อนอาจจะมองว่าเอนิดังใจฟังคุณครู - เอนปั่นสมุค เอนก็จะไม่ได้ช่วยเพื่อนทำการทดลอง - เอนจะพยายามนั่งฟังคุณครูพูด และช่วยเพื่อนทำการทดลอง ไม่ปั่นสมุค - คุณครูและเพื่อน ๆ จะรู้สึกดีใจ เมื่อเอนไม่ปั่นสมุคในห้องเรียน - เอนจะพยายามไม่ปั่นสมุคในห้องเรียน แล้ว	พรรณนา พรรณนา มุมมอง มุมมอง มุมมอง มุมมอง มุมมอง ชี้แนะ ยืนยัน ต่อเติม
3	ชื่อเรื่อง เกร็ดการเล่นนิ้วมือ	
	สถานการณ์ในชั้นเรียนวิชาวิทยาศาสตร์	
	- ในคาบเรียนวิทยาศาสตร์ที่ห้องแล็บ ทุกคนจะทำการทดลองที่กลุ่มของตนเอง - เอนกับเพื่อน ๆ ก็จะทำทดลองเช่นกัน - ในขณะที่เพื่อนในกลุ่มทำการทดลอง เอนอยู่ข้าง ๆ เพื่อน ดูเพื่อนทำการทดลอง - บ่อยครั้งเองจะยกมือขึ้นมาเล่นกระดิกนิ้วต่อหน้าเพื่อน - เพื่อน ๆ อาจมองดูเอนกระดิกนิ้วแล้วแปลกใจ - คนทั่วไปจะไม่เล่นกระดิกนิ้วต่อหน้าผู้อื่น - เมื่อเอนเล่นกระดิกนิ้วก็อาจจะไม่ได้ช่วยเพื่อนทำการทดลอง - ถ้าเอนอยากเล่นกระดิกนิ้ว เอนจะพยายามกำมือเอนมือใส่กระเป๋ากางเกง - เป็นการดีนะ ถ้าจะไม่เล่นนิ้วต่อหน้าเพื่อนในกลุ่ม - เมื่อเอนอยากเล่นนิ้ว เอนจะพยายาม.. ..	พรรณนา พรรณนา พรรณนา มุมมอง มุมมอง มุมมอง มุมมอง ชี้แนะ ยืนยัน ต่อเติม

2.1.2.3 การสังเกต เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องเชิงเนื้อหาของเรื่องราวทางสังคม

ผู้วิจัยนำเรื่องราวทางสังคมที่ปรับปรุงแล้ว มาตรวจสอบความสอดคล้องเชิงเนื้อหา โดยแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน มีการกำหนดเกณฑ์คุณสมบัติของผู้เชี่ยวชาญ คือ เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการดูแลนักเรียนออทิสติกมากกว่า 5 ปี และหรือวุฒิการศึกษาในระดับปริญญาเอกทางการศึกษา เพื่อตรวจสอบคุณภาพของเรื่องราวทางสังคม ด้านความสอดคล้องเชิงเนื้อหา ตามแบบประเมินความเหมาะสมของเรื่องราวทางสังคม จากนั้นผู้วิจัยรวบรวมความเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ไปวิเคราะห์หาค่าความสอดคล้องตามสูตร IOC ผลที่ได้ เรื่องราวทางสังคมแต่ละเรื่องมีค่าความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 และมีองค์ประกอบครบตาม

แบบประเมินเรื่องราวแบบตรวจสอบเรื่องราวทางสังคมที่ปรับปรุงจาก The Social Story Checklist ของ Carol Gray โดย รศ.ดร.อัญชลี สารัตนะ

2.1.2.4 การสะท้อนกลับ เพื่อปรับปรุงเรื่องราวทางสังคม

สรุปข้อมูลที่ได้จากการความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ และประชุมร่วมกับครูประจำชั้น และผู้ปกครองเพื่อให้ข้อคิดเห็นสำหรับปรับปรุงแก้ไข ซึ่งผู้ปกครองรู้สึกว่าเป็นเรื่องน่าสนใจอยากนำไปใช้ ผู้ปกครองให้ความเห็นว่าน่าจะจัดทำเป็น Powerpoint เนื่องจากนักเรียนเป้าหมายมีความสนใจเล่นคอมพิวเตอร์มาก โดยครูประจำชั้นมีความเห็นเช่นเดียวกันในการจัดทำเป็นเรื่องราวทางสังคมฉบับเฉพาะบุคคลเพื่อนำไปใช้กับนักเรียนเป้าหมายในการวิจัยระยะที่ 3

2.2 การอภิปรายผล การวิจัยระยะที่ 2 การพัฒนาเรื่องราวทางสังคม เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ประกอบด้วย 2 วงจร ได้แก่ วงจรที่ 1 การสร้างเรื่องราวทางสังคมฉบับทั่วไป และวงจรที่ 2 การสร้างเรื่องราวทางสังคมฉบับเฉพาะบุคคล สามารถอภิปรายผล ดังนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยการพัฒนาเรื่องราวทางสังคมโดยใช้กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการตามกระบวนการของ Kemmis & Mc Taggart ได้มาซึ่งการพัฒนาเรื่องราวทางสังคมสำหรับนักเรียนออทิสติกระดับมัธยมศึกษาแบบมีส่วนร่วม และแนวคิดของ Howley & Arnold (2005) ที่กล่าวว่ากระบวนการในการรวบรวมข้อมูลที่จะนำไปสร้างเรื่องราวทางสังคมแต่ละเรื่องนั้นถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ การสร้างเรื่องราวทางสังคมให้เกิดผลต้องมีการเก็บรวบรวมข้อมูล และจำเป็นต้องเก็บข้อมูลที่หลากหลาย โอกาส การสังเกตเพียงวันเดียว หรือการพูดคุยกับผู้เชี่ยวชาญ หรือผู้ดูแลเพียงคนเดียวย่อมไม่สามารถเห็นกติกากที่แตกต่างกันที่ผู้ดูแลนำไปใช้ในแต่ละวัน ควรมีการเก็บข้อมูลอย่างสม่ำเสมอ มาพัฒนาเรื่องราวจนได้เรื่องราวทางสังคมฉบับทั่วไปทั้ง 10 เรื่อง ดังนี้ 1. ชื่อเรื่อง ไม่อยากทำกิจกรรม เมื่อต้องรอคอย 2. ชื่อเรื่อง อยากทำแบบฝึกหัดต่อให้เสร็จ 3. ชื่อเรื่อง ทำอย่างไร เมื่อพูดไปแล้วคนอื่นไม่ฟัง 4. ชื่อเรื่อง ทำอย่างไรเมื่ออยากพูดระหว่างครูสอน 5. ชื่อเรื่อง จะทำอย่างไร เมื่อต้องการเล่นกับเพื่อน 6. ชื่อเรื่อง เล่นคนเดียวเวลาพักกลางวัน 7. ชื่อเรื่อง ควรทำตัวอย่างไรเมื่อเพื่อนเศร้า 8. ชื่อเรื่อง ช่วยฉันถือของหน่อย 9. ชื่อเรื่อง เมื่อต้องทำงานกลุ่ม 10. ชื่อเรื่อง เมื่อฉันมีความเห็นไม่ตรงกับเพื่อน และเรื่องราวฉบับเฉพาะบุคคล ดังนี้ 1. เรื่อง การทำงานกลุ่มสำหรับเอ (นามสมมุติ) 2. ชื่อเรื่อง เอกับการปั่นสมุท 3. ชื่อเรื่อง เอกับการเล่นนิ้วมือ

เรื่องราวทางสังคมที่เขียนขึ้นนี้ ส่วนใหญ่ประกอบด้วยประโยค 3 รูปแบบ คือ พรรณนา มุมมอง และชี้แนะ ซึ่งประโยคพรรณนาจำนวน 2 – 5 ประโยคจะช่วยอธิบายให้นักเรียนออทิสติกเข้าใจว่า ถ้าเห็นหรือได้ยินอะไรในสถานการณ์นั้น ควรจะทำอะไรทั้งพฤติกรรมและคำพูด โดยเน้นสถานการณ์ทางสังคม สำหรับประโยคมุมมองจำนวน 2 – 5 ประโยคได้รับแนวคิดจากทฤษฎีของจิตใจ ซึ่งอธิบายว่าการเข้าใจใจของสังคมเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเรียนรู้ และนักเรียนออทิสติกไม่สามารถอ่านสถานการณ์ทางสังคมได้ถูกต้องเหมือนเด็กปกติ ส่วนประโยคชี้แนะจำนวน 1 ประโยคเป็นประโยคที่สำคัญเพื่อชี้แนะให้นักเรียนออทิสติกแสดงพฤติกรรมตอบสนองได้เหมาะสม สอดคล้องกับหลักการสร้างเรื่องราวทางสังคมต้นแบบ (Social Story™) (Reynhout & Carter, 2006) ที่ Gray พัฒนาขึ้นประกอบด้วยประโยคตรงไปตรงมาสั้น ๆ 3 ชนิด ได้แก่ ประโยคพรรณนา ชี้แนะ และมุมมอง (Descriptive, Directive, and Perspective Sentence) โดยในปัจจุบันได้พัฒนาขึ้นเป็นประโยคพื้นฐาน 4 ชนิด ได้แก่ ประโยคพรรณนา ชี้แนะ มุมมอง และยืนยัน (Descriptive, Directive, Perspective, and Affirmative sentence) ซึ่งประโยคยืนยันจะช่วยเพิ่มความหมายของประโยคต่าง ๆ รวมทั้งแสดงถึงคุณค่าหรือความคิดทางวัฒนธรรมร่วมของสังคม ซึ่งจะใช้ได้ดีในนักเรียนออทิสติกวัยเด็กโตหรือผู้ใหญ่

อย่างไรก็ตามการตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของเรื่องราวทางสังคมให้เหมาะสมตามเกณฑ์ การตรวจสอบเรื่องราวทางสังคมที่อัญชลี สารรัตน์ (255) ปรับปรุงจาก The Social Story Checklist (Gray, 2000) ที่ประกอบด้วย การมีคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป มีการระบุว่ามีใครทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม มีการเขียน จากมุมมองของเด็ก มีเนื้อหาเชิงสร้างสรรค์หรือเชิงบวก สัดส่วนของประโยคที่เหมาะสม มีภาษาที่เหมาะสม และไม่ทำให้เกิดความผิด มีคำศัพท์ที่ทำให้นักเรียนออทิสติกมีความสุขหรือไม่เศร้าเสียใจ มีภาพประกอบเรื่องที่ทำให้ เข้าใจง่าย ความยาวเหมาะสมกับช่วงความสนใจของนักเรียนออทิสติก มีความเหมาะสมกับความสามารถในการ อ่านของนักเรียนออทิสติก ดึงดูดความสนใจนักเรียนออทิสติกให้อยากอ่านและใช้ เป็นสิ่งสำคัญที่ควรคำนึงถึง เป็นอย่างยิ่ง ซึ่งผู้เขียนเรื่องราวทางสังคมต้องมีการสังเกตว่าสถานการณ์ใดที่เป็นปัญหา และสังเกตดูการ ตอบสนองของเด็ก เพื่อว่าเด็กแปลการจัดลำดับทางสังคมผิดหรือไม่ แล้วจึงเขียนเรื่องราวทางสังคม โดยอธิบาย ลำดับความสัมพันธ์ของสถานการณ์ และการตอบสนองที่เหมาะสม เน้นทักษะทางสังคมด้านพฤติกรรมทางสังคม มีรูปแบบวัตถุประสงคืชัดเจนตามลำดับขั้น เพื่อให้ได้เรื่องราวทางสังคมที่ดีที่อธิบายเหตุการณ์จากมุมมองของ นักเรียนออทิสติก และชี้แนะให้นักเรียนออทิสติกปฏิบัติตัวได้เหมาะสม (Richard, 2000) และเนื่องจากนักเรียนออทิ สติกมีจุดแข็งคือการเรียนรู้ด้วยภาพ ดังนั้นจึงสร้างเรื่องราวทางสังคมที่มีภาพประกอบ ในสถานการณ์เฉพาะ ด้วย เรื่องราวสั้นกระชับ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาที่ผ่านมาว่า การใช้เรื่องราวทางสังคมเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพใน การสอนทักษะทางสังคมที่เหมาะสมในสังคมทั่วไปสำหรับนักเรียนออทิสติก (Andrew, 2004; Gray, 1994; Smith, 2001, Quirnbach, Lincoln, Feinberg-Gizzo, Ingersoll & Andrews, 2008) และเป็นวิธีสร้างทักษะทางสังคมที่ไม่ ต้องลงทุนสูง ผู้ปกครองและครูสามารถสร้างและใช้ได้ในทุกสถานการณ์

สำหรับเรื่องราวทางสังคมฉบับเฉพาะบุคคลจำนวน 3 เรื่อง คือ เรื่องที่ 1 การทำงานกลุ่มสำหรับเอ (นามสมมุติ เรื่องที่ 2: เอกับการปั่นสมุท และเรื่องที่ 3: เอกับการเล่นนิ้วมือ เป็นการเขียนเรื่องราวทางสังคมโดย การสังเกตการปฏิบัติทางทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกนักเรียนเป้าหมาย ด้วยการสังเกตทั้งทางตรงและ ทางอ้อม เพื่อให้ได้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่แท้จริง และร่วมกันกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายและสถานการณ์ใน การปฏิบัติทักษะทางสังคมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนออทิสติกนักเรียนเป้าหมายกับผู้ปกครองและครูผู้สอน เพื่อให้มั่นใจว่าปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาที่จำเป็นต้องแก้ไขพัฒนาให้ดีขึ้น

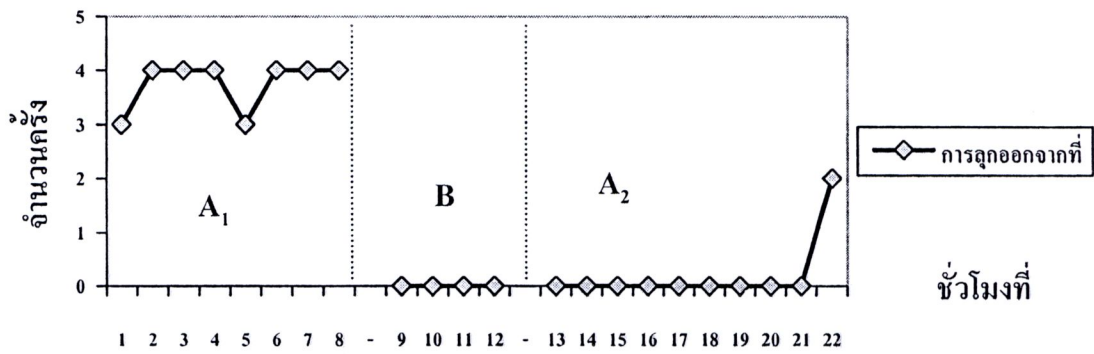
3. การวิจัยระยะที่ 3 การศึกษาผลของการใช้เรื่องราวทางสังคม

3.1 ผลการวิจัย

การศึกษาผลการใช้เรื่องราวทางสังคมสำหรับนักเรียนออทิสติกระดับมัธยมศึกษา ในการปรับ ทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหาต่อการเรียนรู้ อันได้แก่ พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม ประกอบด้วย การถูกออกจากที่ การปั่นสมุท และการเล่นนิ้ว ในสถานการณ์การเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ มีการเก็บข้อมูลโดยการสังเกตพฤติกรรม นำเสนอเป็นตารางและกราฟแสดงค่าเฉลี่ยของข้อมูลดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 19 จำนวนความถี่ของพฤติกรรม และค่าเฉลี่ยของการเกิดพฤติกรรมการถูกล่อออกจากที่ของนักเรียน
ออทิสติกในการทดลอง

ครั้งที่	ความถี่ของพฤติกรรม			ค่าเฉลี่ยของคะแนน
	ระยะที่ 1 ระยะพื้นฐาน (A ₁)	ระยะที่ 2 ระยะพื้นฐาน (B ₁)	ระยะที่ 3 ระยะพื้นฐาน (A ₂)	
1	3			
2	4			
3	4			
4	4			
5	3			
6	4			
7	4			
8	4			
N=8	$\Sigma X=30$			= 3.75
9		0		
10		0		
11		0		
N=3		$\Sigma X=0$		= 0
12			0	
13			0	
14			0	
15			0	
N=4			$\Sigma X=0$	= 0

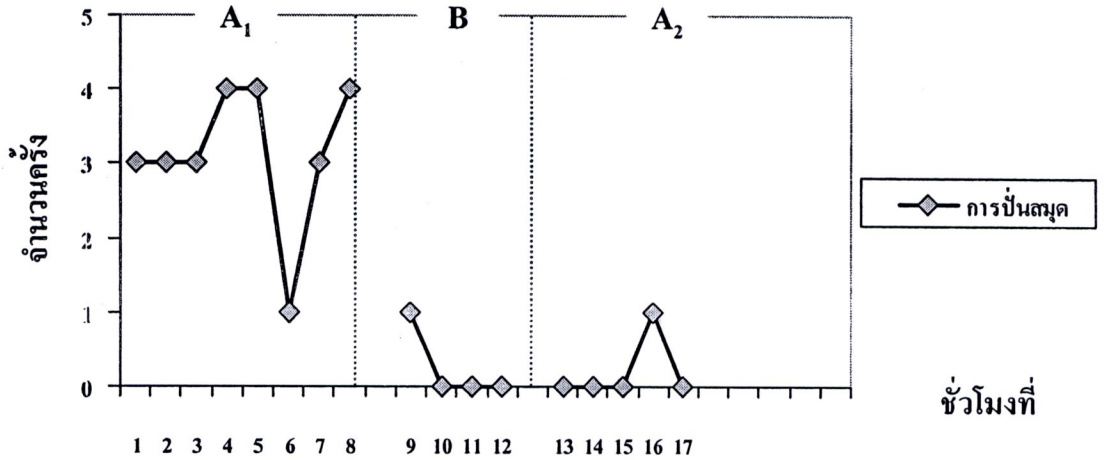


ภาพที่ 6 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมการถูกล่อออกจากที่

จากตารางที่ 23 และภาพที่ 6 พบว่า นักเรียนออกทิสติกมีความบกพร่องทางด้านทักษะทางสังคมใน
 ระยะที่ 1 (A1) คือ ระยะสังเกตความถี่ของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ซึ่งในระยะดังกล่าวนี้มีคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรม
 การลุกออกจากที่เท่ากับ 3.75 ในระยะที่ 2 (B) คือระยะทดลองการสอนทักษะทางสังคมโดยใช้เรื่องราวทางสังคม
 เรื่องการทำงานกลุ่ม มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 0.00 และในระยะที่ 3 (A2) คือระยะถอดถอนหยุดกระทำ
 สอนทักษะทางสังคมโดยการใช้เรื่องราวทางสังคมซึ่งมีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 0.00

ตารางที่ 20 จำนวนความถี่ของพฤติกรรม และค่าเฉลี่ยของการเกิดพฤติกรรมการป้อนสมมุคของนักเรียนออกทิสติก
 ในการทดลอง

ครั้งที่	ความถี่ของพฤติกรรม			ค่าเฉลี่ยของ คะแนน
	ระยะที่ 1 ระยะพื้นฐาน (A ₁)	ระยะที่ 2 ระยะพื้นฐาน (B ₁)	ระยะที่ 3 ระยะพื้นฐาน (A ₂)	
1	3			
2	3			
3	3			
4	4			
5	4			
6	1			
7	3			
8	4			
N=8	ΣX=25			= 3.12
9		1		
10		0		
11		0		
12		0		
13		0		
N=5		ΣX=1		= 0.25
14			0	
15			0	
16			1	
17			0	
N=4			ΣX=1	= 0.25

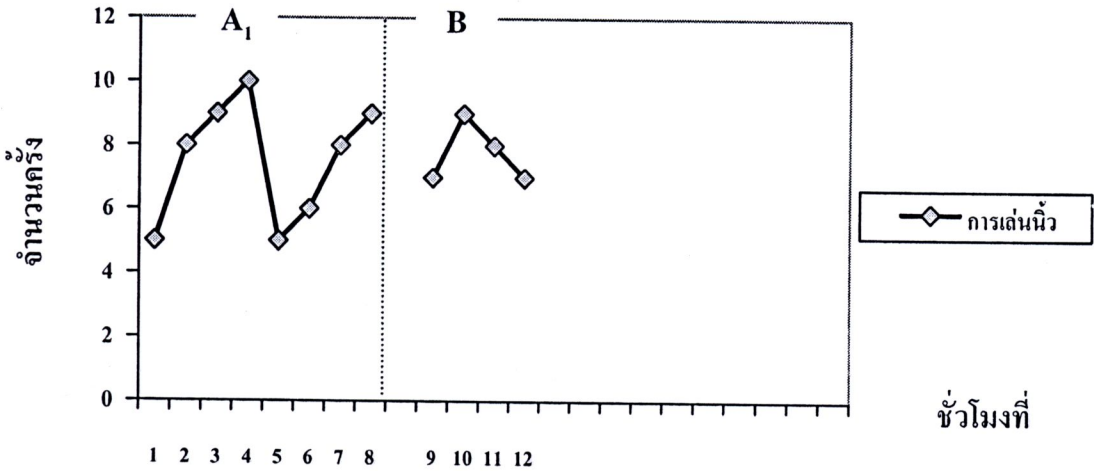


ภาพที่ 7 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมการป็นลม

จากตาราง 24 และภาพประกอบที่ 7 พบว่า นักเรียนออทิสติกมีความบกพร่องทางด้านทักษะทางสังคมพฤติกรรมการป็นลมในระหว่างเรียนในระยะที่ 1 (A1) คือ ระยะสังเกตความถี่ของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ซึ่งในระยะดังกล่าวนี้มีคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 3.12 ในระยะที่ 2 (B) คือระยะทดลองการสอนทักษะทางสังคมโดยใช้เรื่องราวทางสังคมเรื่องเกี่ยวกับการป็นลม มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 0.02 ในระยะที่ 3 (A2) คือระยะถอดถอนหยุดกระทำการสอนทักษะทางสังคมโดยใช้เรื่องราวทางสังคมมีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 0.00

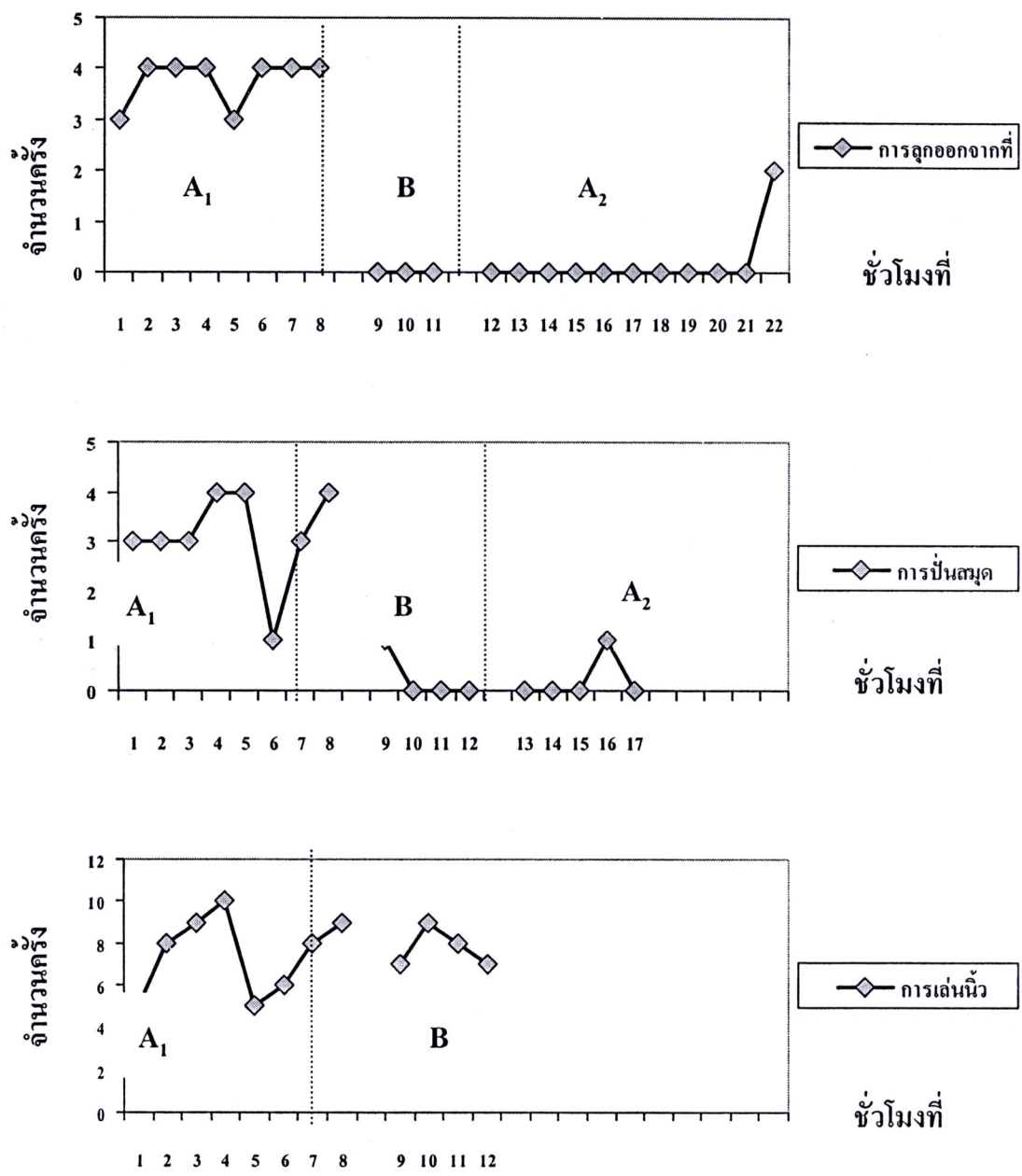
ตารางที่ 21 จำนวนความถี่ของพฤติกรรม และค่าเฉลี่ยของการเกิดพฤติกรรมการเล่นนิ้วของนักเรียนออกติสติกในการทดลอง

ครั้งที่	ความถี่ของพฤติกรรม			ค่าเฉลี่ยของคะแนน
	ระยะที่ 1 ระยะพื้นฐาน (A ₁)	ระยะที่ 2 ระยะพื้นฐาน (B ₁)	ระยะที่ 3 ระยะพื้นฐาน (A ₂)	
1	5			
2	8			
3	9			
4	10			
5	5			
6	6			
7	8			
8	9			
N=8	ΣX=60			= 7.50
9		7		
10		9		
11		8		
12		7		
N=4		ΣX=31		= 7.75



ภาพที่ 8 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมการเล่นนิ้ว

จากตาราง 25 และภาพประกอบที่ 8 พบว่า นักเรียนออทิสติกมีความบกพร่องทางด้านทักษะทางสังคมในการเล่นนี้ว่ากระตุนตนเองระหว่างเรียน โดยในระยะที่ 1 (A1) คือ ระยะสังเกตความถี่ของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ซึ่งในระยะดังกล่าวนี้มีคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการเล่นนี้เท่ากับ 7.50 และในระยะที่ 2 (B) คือ ระยะทดลองการสอนทักษะทางสังคม โดยใช้เรื่องราวทางสังคมเรื่องเอากับการเล่นนี้ มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 7.75



ภาพที่ 9 ค่าเฉลี่ยความถี่ของ 3 พฤติกรรม

3.2 การอภิปรายผล การวิจัยระยะที่ 3 การศึกษาผลของการใช้เรื่องราวทางสังคม ใช้การวิจัยกลุ่มตัวอย่างเดี่ยวแบบหลายพฤติกรรม (Single Subject Design Across Behavior) รูปแบบ ABA เพื่อศึกษาผลของการใช้เรื่องราวทางสังคม จำนวน 3 เรื่อง สำหรับนักเรียนออทิสติกนักเรียนเป้าหมาย ที่มีพฤติกรรมทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหา คือ 1) การถูกออกจากที่ขณะเข้ากลุ่มทำงานการทดลอง 2) การปั่นสมุทขณะทำการทดลอง 3) การเล่นนิ้วขณะทำการทดลอง ดำเนินระหว่างเดือนมิถุนายน ถึง กันยายน 2552 ผู้วิจัยอภิปรายผล ดังนี้

ชีวิตนักเรียนในวัยมัธยมศึกษาเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นหลายด้าน ทำให้ต้องมีการปรับตัวหลายด้านพร้อม ๆ กัน (พนม เกตุมาน, 2550) สิ่งที่สำคัญสำหรับเด็กวัยนี้คือ กลุ่มเพื่อน เด็กให้ความสำคัญกับเพื่อนร่วมวัย เด็กจะสนใจเพื่อนมากกว่า และจะใช้เวลากับเพื่อนนาน ๆ โดยจะจับกลุ่มกันได้ยาวนานแน่นแฟ้นและผูกพันกับเพื่อนในกลุ่มมากขึ้น (ศรีเรือน แก้วกังวาน, 2540) ในด้านการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนมัธยมโดยทั่วไปจะเน้นการเรียนรู้เป็นลักษณะการเรียนรู้เป็นกลุ่ม ซึ่งมีกิจกรรมมากมายที่ต้องทำเป็นกลุ่ม นั่นก็หมายถึงนักเรียนจะต้องใช้ทักษะทางสังคมอย่างมากที่จะอยู่ร่วมกับคนเป็นหมู่คณะ ทำกิจกรรมร่วมกัน ปฏิบัติตามกฎของกลุ่ม แต่สำหรับนักเรียนออทิสติกในโรงเรียนเรียนร่วม ซึ่งมีพัฒนาการด้านอารมณ์และสังคมต่างจากนักเรียนทั่วไป การที่ไม่มองหน้าสบตา ไม่สนใจคน ไม่มีเพื่อนสนิท ทำให้เป็นอุปสรรคขัดขวางการเข้าร่วมสังคม และการที่ไม่สามารถเลียนแบบพฤติกรรมต่าง ๆ จากเพื่อนได้ จึงแสดงออกทางสังคมที่ไม่เหมาะสม ซึ่ง Kouch and Mirenda (2003) กล่าวว่า ทักษะทางสังคมเป็นสิ่งที่ยุ่งยากซับซ้อนแม้ในนักเรียนออทิสติกที่มีศักยภาพสูง ดังผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนนักเรียนเป้าหมายนั้นก็จะเรียนรู้ในรูปแบบกลุ่มร่วมกับเพื่อนในกลุ่ม ซึ่งจะต้องปฏิบัติตามกฎของห้องเรียนและของกลุ่ม เช่น เมื่อต้องเข้ากลุ่มทำการทดลองนักเรียนจะต้องช่วยเพื่อนทำการทดลอง นั่งประจำกลุ่ม ตั้งใจฟังครู ไม่เล่นปั่นสมุท หรือไม่เล่นนิ้วมือ เพื่อเป็นการแสดงออกให้รู้ว่ากำลังฟังครูอยู่ และแสดงออกว่าตั้งใจช่วยเพื่อนทำการทดลอง ทั้งนี้อาจอธิบายได้ตามทฤษฎีของจิตใจ (Theory of Mind) ซึ่ง Baron-Cohen (Ministry of Education Special Programs Branch, 2002) ที่ว่านักเรียนออทิสติกไม่สามารถเข้าใจความคิดหรือมุมมองของผู้อื่น หรือนักเรียนออทิสติกเข้าใจเหตุการณ์ที่บุคคลอื่นมีมุมมองที่แตกต่างจากตนเอง แม้จะมีคำกล่าวว่า “นักเรียนออทิสติกวัยเด็กจะไม่สนใจหรือสนใจการสร้างสัมพันธภาพทางสังคมน้อย นักเรียนออทิสติกวัยผู้ใหญ่สนใจสร้างสัมพันธภาพทางสังคมแต่ขาดความเข้าใจสังคม” (American Psychiatric Association, 2000) ซึ่งการมีปัญหาด้านใจในเรื่องความเข้าใจสังคม (Goldenstein et al., 2001; Lincoln et al., 1988) ถ้าไม่แก้ไขตั้งแต่เด็กก็จะส่งปัญหาในวัยผู้ใหญ่ ดังนั้นการพัฒนาทักษะทางสังคมที่บกพร่องจึงเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดสำหรับนักเรียนออทิสติก (Weiss and Harris, 2001) ซึ่งหากมีการให้ข้อมูลที่ง่ายต่อการเข้าใจ และชัดเจนถึงพฤติกรรมที่คาดหวังของสังคม จะช่วยให้นักเรียนออทิสติกลดความวิตกกังวล มีทักษะทางสังคม และเข้ามาอยู่ร่วมกับคนอื่น สร้างความคุ้นเคยและร่วมกิจกรรมกับผู้อื่น เพื่อจะสามารถพัฒนาตนเองให้ใกล้เคียงหรือเทียบเท่าเด็กปกติได้

จากการศึกษาทักษะทางสังคมด้านการทำงานกลุ่มใน 3 พฤติกรรม ประกอบด้วยการถูกออกจากที่ การปั่นสมุท และการเล่นนิ้ว ของนักเรียนออทิสติกนักเรียนเป้าหมาย พบว่า ทักษะทางสังคมในพฤติกรรมการถูกออกจากที่ และการปั่นสมุทลดลงอย่างเห็นได้ชัด และใช้ระยะเวลาอันสั้น สอดคล้องกับงานวิจัยของพชร พวงศ์สิทธิ์ (2546) ที่ได้ศึกษาการใช้เรื่องราวทางสังคมสอนทักษะทางสังคมแก่เด็กออทิสติกพบว่า การใช้เรื่องราวทางสังคมทำให้เด็กมีทักษะทางสังคมในการรับรู้อารมณ์ของผู้อื่นสูงขึ้น เช่นเดียวกับเสาวภา สุขเฉลิมชัย (2550) ที่ได้ศึกษาทักษะการรอยยิ้มของเด็กออทิสติกโดยการสอนเรื่องราวทางสังคมพบว่า เด็กออทิสติกมีทักษะ

การรอคอยที่สูงขึ้น เมื่อได้รับการสอนโดยเรื่องราวทางสังคม นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ Kuouch และ Mirenda (2003) ที่ได้ศึกษาการใช้เรื่องราวทางสังคมเพื่อช่วยเหลือเด็กกลุ่มออทิสซึมสเปกตรัมพบว่า เรื่องราวทางสังคมช่วยให้เด็กออทิสติกเพศชายจำนวน 3 คนมีพฤติกรรมก้าวร้าว และการเล่นที่ไม่เหมาะสมลดลง ในการศึกษาของ Norris & Dattilo (1999) เช่นเดียวกัน พบว่าการใช้เรื่องราวทางสังคมทำให้เด็กออทิสติกมีปฏิสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสมกับเพื่อนระหว่างเวลาอาหารกลางวันลดลง การสอนทักษะทางสังคมโดยเรื่องราวทางสังคมสำหรับ 2 พฤติกรรมนี้ยังสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ของแบนดูรา (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2545) กล่าวว่า การเรียนรู้ของมนุษย์เรียนรู้จากการเลียนแบบ และการสนองความต้องการตนเอง (Self-efficacy) โดยเด็กออทิสติกได้เรียนรู้การสังเกตจากตัวแบบผ่านเรื่องราวทางสังคมที่เด็กอ่าน ทำให้พัฒนาทักษะทางสังคมใน 2 พฤติกรรมได้อย่างรวดเร็วภายในระยะเวลาไม่กี่ครั้งที่ได้อ่านเรื่องราวทางสังคม ส่วนพฤติกรรมการเล่นนั้น พบว่าไม่มีการลดลงพฤติกรรม หลังจากอ่านเรื่องราวทางสังคมเหมือนกับพฤติกรรมทั้งสองก่อนหน้านี้ เป็นข้อค้นพบว่าการเล่นนี้ซึ่งเป็นการกระตุ้นตนเอง ไม่สามารถใช้เรื่องราวทางสังคมในการพัฒนาได้ ถึงแม้ว่าจะปรับโดยให้เด็กเปลี่ยนพฤติกรรมแทนการกำจัดพฤติกรรมก็ยังไม่สามารถทำได้ จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนทักษะทางสังคมโดยใช้เรื่องราวทางสังคมยังไม่พบผลการศึกษาใดที่มีการใช้เรื่องราวทางสังคมพัฒนาทักษะทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการกระตุ้นตนเองมาก่อน แต่พบงานวิจัยที่ใช้รูปแบบของกิจกรรมบำบัด ตัวอย่างเช่น งานวิจัยของรุ่งนภา ทรัพย์สุพรรณ (2546) ได้ศึกษาผลการใช้กิจกรรมกระตุ้นการรับรู้สีและการเคลื่อนไหวโดยครอบครัว ที่มีต่อการแสดงพฤติกรรมซ้ำ ๆ การเล่นอย่างเหมาะสม และการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ใหญ่ของเด็กออทิสติกอายุ 11 ปี

สำหรับการใช้เรื่องราวทางสังคมสำหรับเด็กออทิสติก เป็นวิธีการที่ Carol Gray ใช้กับเด็กออทิสติกสเปกตรัม ถ้าเด็กสามารถอ่านได้ให้อ่านเอง ถ้าเด็กอ่านไม่ได้ก็อ่านให้เด็กฟัง ให้ด้อยคำที่เหมาะสมกับความสามารถของเด็กและมีรูปภาพ สัญลักษณ์ประกอบตามความเหมาะสม เนื้อหาสามารถปรับให้ยากหรือง่ายขึ้นอยู่กับความเข้าใจของเด็ก และสามารถยืดหยุ่นได้ในเด็กแต่ละคน โดยใช้วิธีการมีดังนี้ สถานที่สงบ สิ่งรบกวนน้อย อธิบายสถานการณ์ที่เรื่องราว (Story) จะเกิดขึ้น อ่านให้เด็กฟัง อ่าน 1-2 ตามตารางบททวนควรมีอย่างน้อย 1 ครั้ง ในวันที่ก่อนจะเกิดสถานการณ์จริงส่วนใหญ่ พบว่า การอ่านก่อนเกิดสถานการณ์จริง จะทำให้เกิดพฤติกรรมที่เหมาะสม การตอบสนองควรได้รับการใส่ใจ เมื่ออ่านเรื่องให้ฟัง แล้วควรถามความเห็นของเด็กจะทำให้เห็นมุมมองของเด็กต่อสถานการณ์นั้น ๆ การสังเกตการณ์ควรดำเนินต่อไป ขึ้นอยู่กับคำตอบของเด็กต่อสถานการณ์ที่กำหนด เมื่อ Story ยังใช้อยู่ ให้สนใจและประเมินประสิทธิภาพของ Story และเมื่อไม่ได้ใช้ให้แก้ไขปรับปรุงส่วนที่ยังบกพร่อง (Rewrite) ปรับปรุงให้เหมาะสมกับนักเรียนออทิสติกที่ต้องการพัฒนาและเมื่อความคาดหวังของคนทุกคนต่อพฤติกรรม ที่เขาแสดงออกจะคงที่เหมือนเดิมในสถานการณ์นั้น ๆ ซึ่งเมื่อเรียนรู้แล้ว อาจเกิดการต่อต้าน ดังนั้นรางวัลและคำชมจะต้องมีให้อย่างสม่ำเสมอต่อการแสดงพฤติกรรมตามที่คาดหวัง (Richard, 2000) สำหรับในงานวิจัยนี้เรื่องราวถูกสร้างในรูปแบบของสื่อมัลติมีเดีย โดยใช้โปรแกรม PowerPoint แทนการจัดทำหนังสือภาพ เนื่องจากนักเรียนเป้าหมายเป็นเด็กโต ประกอบกับความสนใจของเด็กนั้นชอบที่จะเล่นคอมพิวเตอร์ ประกอบกับให้เหมาะสมกับสารสนเทศในยุคปัจจุบัน ทั้งนี้จากการศึกษาวิจัยหลายเล่ม พบว่า การใช้รูปแบบที่เหมาะสมเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้พฤติกรรมที่ต้องการปรับดีขึ้น ตัวอย่างเช่นงานของ Hagiwara & Myles (1999) ที่ทดลองใช้เรื่องเกี่ยวกับสังคม ด้วยรูปแบบมัลติมีเดีย โดยใช้ฐานข้อมูลคอมพิวเตอร์ร่วมกับวิดีโอเทป สัญลักษณ์ที่สามารถสังเกตได้ง่ายและเรื่องราวทางสังคม ในเรื่องพฤติกรรมการทำงานและด้านการทำ

ความสะอาด กับเด็กออทิสติกอายุ 1-15 ปี 3 คนและ Roger (1995) ที่ทดลองใช้ชุดเรื่องราวทางสังคมในลักษณะหนังสือการ์ตูนสนทนา (Comic Book Conversations) กับเด็กแอสเพอร์เกอร์ 4 คน เพื่อพัฒนาการสื่อสารทางสังคม

ในการฝึกทักษะทางสังคมแก่นักเรียนออทิสติกนั้น สิ่งสำคัญอยู่ที่ความสามารถของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องที่บูรณาการเข้ากับการเรียนการสอนตามปกติ โดยบูรณาการกับการสอนในกลุ่มประสบการณ์ต่าง ๆ เน้นเทคนิควิธีการให้นักเรียนเกิดทักษะทางสังคม การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนออทิสติกกับนักเรียนปกติ และครูคนอื่น ๆ ในโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ ดังเช่นงานวิจัยนี้แม้ว่าโรงเรียนนักเรียนนักเรียนเป้าหมายจะเป็นโรงเรียนเรียนร่วมที่ยังไม่มีการจัดการเรียนการสอนสำหรับรองรับนักเรียนออทิสติก และพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้นจะอยู่ในวิชาการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ แต่เนื่องด้วยการทำงานร่วมกันระหว่างผู้วิจัยและครูประจำวิชา ทำให้การสอนเรื่องราวทางสังคมในการปรับทักษะทางสังคม ผ่านไปได้ด้วยดี

